

KOŚCIÓŁ

Papież ogłosił List apostolski o liturgii

29.06.2022

Papież Franciszek ogłosił dziś List apostolski o liturgii. Nosi on tytuł *Desiderio desideravi* i jest zachętą do ponownego odkrycia soborowego nauczania oraz do pielęgnowania w Kościele piękna liturgii, tak aby umożliwiała ona faktyczne spotkanie z Bogiem i była narzędziem ewangelizacji.

Nie jest to nowa instrukcja z konkretnymi normami, lecz medytacja o liturgii i jej roli w ewangelizacji, aby zrozumieć jej głębokie znaczenie i stymulować rozwój formacji liturgicznej w Kościele. Papież przypomina, że wiara chrześcijańska jest spotkaniem z Jezusem żywym i liturgia to umożliwia. Eucharystia nie jest wspomnieniem Ostatniej Wieczerzy, lecz jej uobecnieniem.

Franciszek przestrzega przed powierzchownym i redukcyjnym podejściem do tajemnicy paschalnej. Wskazuje na potrzebę odkrycia piękna liturgii, czego nie można jednak mylić z estetyzmem rytualnym, który zadowala się spełnieniem zewnętrznych formalności. Przestrzega też przed drugą skrajnością w

postaci niechlujnej banalizacji, funkcjonalizmu czy ignoranckiej powierzchowności. Podkreśla, że trzeba dbać o każdy aspekt celebracji: miejsce, czas, gesty, słowa, przedmioty, szaty liturgiczne, pieśni, muzykę i należy zachować wszystkie wskazania zawarte w księgach liturgicznych. Już to samo wystarczyłoby, by nie okradać zgromadzenia liturgicznego z tego, co się mu należy: tajemnicy paschalnej sprawowanej tak, jak Kościół to ustanowił. Franciszek zastrzega jednak, że sama jakość sprawowanej liturgii nie wystarczy, aby nasz udział był w niej pełny. Niezbędne jest zadziwienie tajemnicą paschalną w konkretnie znaków sakramentalnych.

Mając na względzie pełny udział w liturgii, Papież wskazuje na znaczenie formacji liturgicznej i ponownego odczytania soborowych konstytucji. Jego zdaniem jest to niezbędne, ponieważ aktualne spory o liturgię nie wynikają jedynie z różnych wrażliwości, lecz dotyczą eklezjologii.

Franciszek podkreśla, że należy wychowywać do rozumienia symboli, co dla współczesnego człowieka jest coraz trudniejsze. Trzeba dbać o ars celebrandi – sztukę celebracji. Zastrzega, że nie można się tego nauczyć uczęszczając na kursy wystąpień publicznych lub technik komunikacji perswazyjnej. To raczej sama liturgia nauczy nas tej sztuki, jeśli będziemy ją sumiennie sprawować – pisze Papież.

Przyznaje on, że to jak wspólnoty wierzących przeżywają liturgię w dużej mierze jest uzależnione od tego, jak ich proboszcz przewodniczy celebracji. Franciszek wymienia różne i przeciwstawne modele niewłaściwego sprawowania Eucharystii: rygoryzm i kreatywność, uduchowiony mistycyzm i praktyczny funkcjonalizm, pośpiech i przesadna powolność, niechlujność i przesadne wyrafinowanie, przesadna serdeczność i hieratyczna beznamiętność. Podkreśla, że wszystkie one mają to samo źródło: indywidualizm i skrywaną manię bycia w centrum.

Za: Vatican News

Kongregacja Kultu Bożego: „Desiderio desideravi” to tekst medytacyjny

29.06.2022

Dokument ten nie ma charakteru instrukcji ani dyktorium: jest to raczej tekst medytacyjny, z żywym akcentem biblijnym, patrystycznym i liturgicznym, który dostarcza wielu bodźców do zrozumienia piękna płynącego z prawdy o celebracji liturgicznej – wyjaśnia watykańska Dykasteria ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, w komentarzu do opublikowanego dziś listu apostolskiego “Desiderio desideravi”, poświęconego formacji liturgicznej członków Kościoła.

Publikujemy treść komunikatu Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów:

W uroczystość Apostołów Piotra i Pawła (29 czerwca 2022 r.) papież Franciszek opublikował list apostolski “Desiderio desideravi” [“Gorąco pragnęłam” – przyp. KAI] o formacji liturgicznej Ludu Bożego. Jest to tekst skierowany do biskupów, prezbiterów i diakonów, osób konsekrowanych i wiernych świeckich.

Dokument ten zbiera i opracowuje na nowo w oryginalny sposób “Propozycje” będące owocem Zgromadzenia Plenarnego Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów (z dn. 12-15 lutego 2019 r.) poświęconego temu samemu tematowi.

Niniejszy list jest kontynuacją listu skierowanego jedynie do biskupów z okazji opublikowania Motu Proprio “Traditionis custodes”, którego głównym celem jest kontynuowanie “stałego poszukiwania komunii kościelnej” wokół jedynego wyrażenia lex orandi rytu rzymskiego, ukazanego w księgach reformy liturgicznej, której pragnął Sobór Watykański II.

Dokument ten nie ma charakteru instrukcji ani dyktorium: jest to raczej tekst medytacyjny, z żywym akcentem biblijnym, patrystycznym i liturgicznym, który dostarcza wielu bodźców do zrozumienia

piękna płynącego z prawdy o celebracji liturgicznej. Z niej rodzi się i umacnia komunია przeżywana w miłości braterskiej, która jest pierwszym i najskuteczniejszym świadectwem Ewangelii. Papież Franciszek pisze (nr 37): “Celebacja, która nie ewangelizuje, nie jest autentyczna, tak jak nie jest autentyczne głoszenie, które nie prowadzi do spotkania w celebracji ze Zmartwychwstałym: oba więc, bez świadectwa miłości, są jak miedź brzęcząca albo cymbał brząający (por. 1 Kor 13,1)”.

Ojciec Święty kilkakrotnie zaznacza, że nie rości sobie prawa do wyczerpującego potraktowania poruszanych zagadnień: niemniej jednak, zaproponowanych zostaje wiele spostrzeżeń na temat teologicznego znaczenia liturgii, dotyczących potrzeby poważnej i żywej formacji liturgicznej całego ludu Bożego oraz znaczenia tworzenia ars celebrandi, dotyczącej nie tylko tych, którzy przewodniczą [celebracji – przyp. KAI]. Tekst ostrzega przed pułapkami indywidualizmu i subiektywizmu (które ponownie przywołują na myśl pelagianizm i gnostycyzm), jak również abstrakcyjnego spirytualizmu: jesteśmy bowiem wezwani do odzyskania – fundamentalnej dla liturgii – zdolności działania i rozumienia symboli. Wobec gorącego pragnienia Jezusa (Desiderio desideravi i Łk 22, 15), aby uczynić nas współuczestnikami Jego Ciała i Krwi, nie pozostaje nam nic innego, jak tylko przyjąć zaproszenie, które Ojciec Święty kieruje do całego ludu Bożego: “Porzućmy polemiki, aby wspólnie słuchać tego, co Duch mówi do Kościoła, strzeżmy komunii, wciąż zachwycajmy się pięknem liturgii. Została nam dana Pascha, zatem pozwólmy, aby strzegło nas nieustanne pragnienie Pana, by móc spożywać ją wraz z nami” (nr 65).

azr KAI/Watykan

Watykan: ograniczenia w tworzeniu przyszłych wspólnot zakonnych

15.06.2022

Ojciec Święty postanowił, że biskup diecezjalny zanim ustanowi dekretem publiczne stowarzyszenie wiernych, które ma się stać w przyszłości instytutem zakonnym, musi uzyskać zgodę Stolicy Apostolskiej. Ojciec Święty zatwierdził to postanowienie podczas audiencji udzielonej 7 lutego kardynałowi prefektowi Dykasterii ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, kardynałowi João Braz de Aviz i jej sekretarzowi, arcybiskupowi José Rodríguez Carballo, OFM.

„Biskup diecezjalny, zanim ustanowi dekretem publiczne stowarzyszenie wiernych, które ma się stać w przyszłości Instytutem Życia Konsekrowanego lub Stowarzyszeniem Życia Apostolskiego na prawie diecezjalnym, musi uzyskać pisemną zgodę Dykasterii ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego” – czytamy w papieskim reskrypcie.

Ojciec Święty polecił również, aby ten Reskrypt został promulgowany przez publikację w L'Osservatore Romano, wchodząc w życie natychmiast to znaczy 15 czerwca 2022 r., a następnie opublikowany w oficjalnym komentarzu Acta Apostolicae Sedis.

st KAI/Watykan

USA: po raz pierwszy brat zakonny pokieruje zgromadzeniem kleryckim

06.07.2022

Watykan zatwierdził wybór brata współpracownika na przełożonego generalnego Zgromadzenia Świętego Krzyża, wspólnoty zakonnej, zarządzającej m. in. Uniwersytetem Notre Dame, uznanym w 2021 roku za najlepszą katolicką szkołę wyższą w Stanach Zjednoczonych.

Wybór i zatwierdzenie przez Watykan uważa się za pierwsze zastosowanie nowego reskryptu wydanego przez papieża Franciszka w maju b.r., który pozwala braciom nie kapłanom kierować kleryckimi stowarzyszeniami życia apostołskiego i instytucjami życia konsekrowanego, sprawując władzę zarządzania nad członkami- kapłanami.

Kapituła Generalna Zgromadzenia 1 lipca wybrała przełożonym generalnym br. Paula Bednarczyka. Wcześniej, przez ostatnie sześć lat pełnił funkcję wikariusza generalnego i pierwszego asystenta Zgromadzenia. Jest on pierwszym bratem, który pełnił tę funkcję. Ze względu na przepisy prawa kanonicznego, które generalnie zabraniają braciom zakonnym bez święceń obejmowania urzędów, które wiążą się ze sprawowaniem władzy nad duchownymi, wynik wyborów został ogłoszony dopiero 4 lipca, po zatwierdzeniu wyboru przez Stolicę Apostolską.

Statuty Zgromadzenia Świętego Krzyża mówią, że jest to „zgromadzenie zakonne złożone z dwóch odrębnych wspólnot, jednej składającej się z kapłanów i drugiej – z braci zakonnych, połączonych w jedną niepodzielną wspólnotę braterską”. Choć technicznie „odrębne”, obydwie wspólnoty odwołując się do wspólnego założyciela, tradycji, reguły, zarządu, sposobu życia i misji”.

Zgodnie z ogólnymi przepisami prawa kanonicznego, tylko kapłani mogą być wybierani na przełożonych instytucji i kleryckich zgromadzeń zakonnych. Ale w maju bieżącego roku papież Franciszek wydał pozwolenie, aby zakony kleryckie mogły wybierać brata współpracownika na przełożonego.

Br. Paul Bednarczyk, pochodzący z New Haven, Connecticut, jest absolwentem prowadzonej przez Zgromadzenie Świętego Krzyża Notre Dame High School w West Haven, gdzie po raz pierwszy zetknął się z tym zakonem i rozeznał swoje powołanie. Rozpoczął formację w Zgromadzeniu w 1975 roku, w roku ukończenia Notre Dame, wstępując do byłej wschodniej prowincji Zgromadzenia i składając pierwsze śluby zakonne w 1979 roku.

Oprócz pełnienia funkcji kierowniczych w szkolnictwie na Wschodnim Wybrzeżu USA i we Włoszech, br. Bednarczyk pełnił również funkcję dyrektora prowincjalnego ds. powołań i dyrektora ds. formacji oraz był członkiem rady prowincjalnej przez wiele kadencji. Był także dyrektorem wykonawczym Krajowej Konferencji Powołań Zakonnych.

Zgromadzenia Świętego Krzyża utworzył w 1837 bł. Bazyli Antoni Maria Moreau. Prowadzi pracę edukacyjną i duszpasterską w kilkunastu krajach świata: Bangladeszu, Brazylii, Kanadzie, Chile, Francji, Haiti, Indiach, Kenii, Meksyku, Peru, Tanzanii, Ugandzie oraz Stanach Zjednoczonych.

st KAI /Watykan

CBOS: spadek poziomu wiary religijnej i jej praktykowania

05.07.2022

W Polsce następuje powolny spadek poziomu wiary religijnej i szybszy spadek poziomu praktykowania – podaje Centrum Badania Opinii Społecznej (CBOS). Od marca 1992 do czerwca 2022 roku odsetek osób dorosłych określających się jako wierzące spadł z 94% do 84%, zaś praktykujących regularnie (raz w tygodniu lub częściej) z blisko 70% do niemal 42% i jednocześnie wzrósł odsetek niepraktykujących, z niespełna 9% do 19%.

CBOS zwraca uwagę, że spadek poziomu religijności, zwłaszcza praktykowania, przebiega nierównomiernie: najszybciej wśród osób najmłodszych (w wieku 18–24 lata), stosunkowo szybko – w wielkich miastach i wśród osób wykształconych.

Mamy do czynienia zarówno ze zmianami międzygeneracyjnymi jak i wewnątrzgeneracyjnymi – zauważa CBOS. Z pokolenia na pokolenie spada poziom wiary religijnej i regularnych praktyk, a rośnie niepraktykowania, ponadto w miarę wchodzenia w dorosłość i wraz z upływem czasu biograficznego spada poziom wiary religijnej i regularnych praktyk, a rośnie niepraktykowania. Najmłodsza kohorta wiekowa (osoby w wieku 18–24 lata) wyraźnie różni się od „reszty” społeczeństwa, od swoich rodziców i dziadków.

Nowsze dane wpisują się w naszkicowaną wyżej diagnozę. W porównaniu z rokiem 2021, kiedy wierzących było 86%, zaś praktykujących regularnie oraz niepraktykujących, odpowiednio, 40% i 22%, w pierwszej połowie 2022 roku odnotowaliśmy niewielkie zmiany: wierzących było 87%, zaś praktykujących regularnie oraz niepraktykujących, odpowiednio, 39% i 24%.

Choć zatem w stosunkowo krótkim okresie poziom deklarowanej wiary religijnej pozostał stabilny, a poziom deklarowanych praktyk obniżył się minimalnie, to wydaje się, że proces spadku poziomu religijności trwa. Potwierdza to porównanie deklaracji wiary religijnej i praktykowania wśród ogółu społeczeństwa, w grupie badanych w wieku 18–24 lata oraz wśród uczniów ostatnich klas szkół ponadpodstawowych (liceów, techników i zasadniczych szkół zawodowych), z których zdecydowana większość – 94% – miała w momencie badania (październik 2021 roku) 17–19 lat. Spadek odsetka wierzących i wzrost odsetka niepraktykujących jest bezsporny.

Stale pozostają zależności poziomu wiary religijnej i praktykowania od podstawowych charakterystyk demograficzno-społecznych. Kobiety są bardziej wierzące i regularniej praktykują niż mężczyźni. Im młodszy są badani, tym rzadziej deklarują się jako wierzący oraz regularnie praktykujący, a częściej jako niewierzący oraz niepraktykujący.

Im wyżej wykształceni są respondenci, tym niższy jest poziom ich wiary religijnej i praktyk. Mieszkańcy największych miast rzadziej deklarują się jako wierzący oraz regularnie praktykujący, a częściej jako niewierzący oraz niepraktykujący, zaś mieszkańcy wsi – odwrotnie: częściej deklarują się jako wierzący oraz regularnie praktykujący, a rzadziej jako niewierzący oraz niepraktykujący.

Istotną rolę w kształtowaniu religijności odgrywa miejsce zamieszkania, co może być związane zarówno z poziomem wykształcenia (blisko 61% mieszkańców największych miast deklaruje wyższe wykształcenie), jak i ze słabszą integracją społeczną, mniejszą kontrolą, a większą anonimowością w wielkich miastach.

Mniejszą kontrolę i większą anonimowość powinna też gwarantować ruchliwość społeczna, przeniesienie się z jednego środowiska do innego. Ale sama zmiana typu miejsca zamieszkania nie zmienia poziomu deklarowanej wiary religijnej, a jeśli wpływa na praktykowanie, to odwrotnie niż można by się spodziewać (mobilni częściej praktykują, a rzadziej nie praktykują). Może więc nie sam fakt mobilności, ale przeniesienie się ze środowiska bardziej religijnego do środowiska wyraźnie mniej religijnego daje efekt dostosowania się do nowego miejsca zamieszkania? – analizuje CBOS.

Ci, którzy przenieśli się ze wsi do miasta (ale nie do wielkiego miasta) pozostają – mimo ruchliwości – bardzo podobni pod względem wiary religijnej do tych, którzy pozostali na wsi, a jeśli chodzi o praktyki, to nawet częściej od nich chodzą do kościoła. Tylko ci, którzy ze wsi lub z miasta przenieśli się do wielkiego miasta upodabniają się do mieszkańców wielkich miast. I choć przybysze ze wsi są wciąż bardziej religijni niż przybysze z innych miast, to „zmiana dostosowawcza” do poziomu religijności „obowiązującej” w wielkich miastach jest większa w przypadku przybyszy ze wsi.

Z kolei ci, którzy wynieśli się z wielkich miast (do innych miast lub na wieś), w pewnym stopniu porzucają swoje wielkomiejskie postawy, przyswajając religijność nowego otoczenia: częściej wierzą i w sumie częściej chodzą do kościoła niż mieszkańcy wielkich miast.

CBOS/dg/Warszawa
KAI

List Definitorium Generalnego n. 4

Rzym, 16 czerwca 2022

Drodzy bracia i siostry Karmelu Terezańskiego,

Pozdrawiamy was z braterską miłością, dzieląc się z Wami naszymi refleksjami jakie zrodziły się podczas spotkania Definitorium Generalnego, które odbyło się w Rzymie w dniach 6-15 czerwca.

W ubiegłą sobotę, 4 czerwca, mieliśmy spotkanie z Radą Generalną Karmelitów (OC), wznawiając w ten sposób zwyczaj wymiany odbywającej się dwa razy w roku, która została przerwana przez pandemię COVID-19. Mogliśmy im pogratulować niedawnej kanonizacji karmelity O. Tytusa Brandsmy, niezwykle wzoru obrony prawdy i siły w prześladowaniach. Udało nam się również omówić kwestie będące przedmiotem wspólnego zainteresowania, takie jak projekty odzyskania Wadi Es-Siah w Izraelu.

Na początku sesji Definitorium, szczególnie wspomnieliśmy wszystkich naszych braci i siostry, którzy w różnych częściach świata znajdują się w trudnych sytuacjach, nawet dramatycznych z powodu przemocy lub ubóstwa, ze szczególnym uwzględnieniem Ukrainy, gdzie niestety, jak się wydaje, wojna na stałe się zadomowiła bez perspektyw na bliskie rozwiązanie. Od czasu wielkanocnej wizyty O. Generała u naszych braci i siostr obecnych w tym kraju, pozostajemy z nimi w kontakcie, aby ściśle towarzyszyć im w ich trudnym doświadczeniu. Zachęcamy wszystkich do podtrzymywania rzeczywistego i konkretnego zainteresowania naszymi braćmi i siostrami żyjącymi w problematycznych kontekstach.

Komentowaliśmy także i świętowaliśmy niedawne mianowanie naszego brata Ángela Zapaty z Komisariatu Peru biskupem diecezji Chimbote. Towarzyszymy mu modlitwą i miłością Zakonu oraz życzymy mu wszystkiego najlepszego w tej posłudze, którą powierza mu Kościół.

Program sześćciolecia

Pierwsza część spotkania Definitorium poświęcona była priorytetowej tematyce sześćciolecia, zgodnie ze wskazaniami i duchem ubiegłorocznej Kapituły Generalnej.

Po pierwsze zauważyliśmy, że program czytania i wspólnotowej refleksji nad Deklaracją o charyzmacie karmelitańsko-terezjańskim ustalony na ten rok 2022, jest kontynuowany regularnie i z dużym zainteresowaniem. Praca nad recepcją tego dokumentu służy również jako przygotowanie do kolejnych Kapituł Okręgów, które są wezwane do podejmowania konkretnych decyzji o odnowie charyzmatu w świetle Deklaracji.

Jeśli chodzi o formację początkową, O. Martin i O. Jean-Baptiste zdali relacje o pierwszych krokach podjętych przez Międzynarodową Komisję odpowiedzialną za rewizję Ratio insitutionis, która odbyła swoje pierwsze spotkania, na razie wirtualne, i zbiera wszystkie niezbędne materiały oraz prowadzi odpowiednie konsultacje w celu przeprowadzenia szerokiej i pogłębionej pracy.

Zastanawialiśmy się również nad niektórymi aspektami związanymi z Międzynarodowym Kolegium w Rzymie, gdzie liczna grupa kandydatów z różnych Okręgów Zakonu otrzymuje formację karmelitańską i teologiczną. Przypominamy Przełożonym Wyższym o korzyściach jakie płyną z wysyłania studentów do Rzymu, aby wspierali ten ośrodek, który jest uprzywilejowanym miejscem formacji, nauki i życia razem z innymi młodymi karmelitami z całego świata.

Innym ważnym obszarem dla terażniejszości i przyszłości Zakonu jest wymiar akademicki i dotyczy badań naukowych. Rozmawialiśmy o spotkaniu, które odbędzie się pod koniec czerwca w Terezjanum, z udziałem niektórych braci i mniszek, aby rozpocząć wymianę danych, doświadczeń i propozycji w celu zwiększenia aktywności akademickiej i intelektualnej w Zakonie. Później refleksja ta powinna być pogłębiana i stopniowo rozszerzana na różne regiony świata.

Jeśli chodzi o ośrodki akademickie, przywołaliśmy nominacje, które zostały ostatnio dokonane dla Międzynarodowego Centrum Terezańsko-Sanjuanistycznym w Avila. Zgodnie z obowiązującymi Statutami, Generał odnowił zespół zarządzający ośrodkiem, powołując O. Jurka Nawojowskiego na dyrektora, O. Juana Antonio Marcosa na zastępcę dyrektora, Myrnę Torbay na sekretarkę, O. Javiera Sancho na administratora i O. Danilo Ayale na bibliotekarza. O. Jerzy został także mianowany przełożonym wspólnoty zakonnej.

Wizytacje kanoniczne i braterskie

Definitorium Generalne służy Zakonowi i chce to czynić w sposób bliski i aktywny. Jednym z narzędzi, które pomagają urzeczywistnić to pragnienie, są wizytacje kanoniczne i braterskie, które są zwykle przeprowadzane przez Definitoriów w imieniu Generała. Ponadto, sam Generał stara się być obecny podczas zakończenia lub w innym czasie każdej z wizytacji kanonicznych, aby mieć bezpośredni kontakt z Okręgami.

Innym ważnym celem wizytacji jest zachęcanie wszystkich do przeżywania z entuzjazmem i zaangażowaniem charyzmatu, do którego zostaliśmy powołani, w świetle Deklaracji Kapituły o charyzmacie terezańsko-karmelitańskim, a także przypomnienie innych priorytetowych celów Zakonu, takich jak formacja początkowa i stała.

Podczas spotkania Definitorium przeanalizowaliśmy wrażenia i wnioski z wizytacji przeprowadzonych w ciągu ostatnich tygodni.

Węgry

O. Robert Maria Pirastu, w dniach 3-9 kwietnia, przeprowadził wizytację kanoniczną w Semiprowincji Węgier; a Generał był tam obecny przez ostatnie dwa dni. Okręg ma 11 braci (8 profesów uroczystych, 2 profesów czasowych i 1 nowicjusza); siedmiu z nich znajduje się w dwóch wspólnotach czynnych na Węgrzech: w Budapeszcie (tymczasowo mieszcząca się w Attyapuszta z powodu trwających prac) i w Győr. Na Węgrzech znajduje się klasztor Karmelitanek Bosych w Magyarszku, należący do Federacji Północnej Francji. Jest także 13 wspólnot Świeckiego Karmelu, które liczą około 220 członków.

Sytuacja w Okręgu jest bardzo niepewna, biorąc pod uwagę niedobór zakonników. Mimo to wysiłek, jaki podejmują oni w celu rozpowszechniania duchowości karmelitańskiej, jest niezwykle. Przyjmując prośbę o pomoc od samych zakonników, Definitorium postanowiło, że Semiprowincja stanie się Delegaturą Ge-

neralną i będzie bezpośrednio podlegała samemu Definitorium, z perspektywą jak najszybszego poszukiwania współpracy lub integracji z innymi Okręgami europejskimi. W międzyczasie winna podejmować działania na rzecz umacniania braterstwa i odpowiedniego przyjęcia kandydatów, których w ostatnich latach nie brakowało, choć niewielu z nich zostawało. Podążając drogą, która już się rozpoczęła, formacja początkowa musi koniecznie otworzyć się na współpracę z innymi Okręgami. Wskazane byłoby również poszukiwanie środków, aby wzmocnić słabą ekonomię, mimo że zakonnicy otrzymali znaczną pomoc państwa na renowację budynków.

Chorwacja

O. Robert Maria, w dniach od 22 kwietnia do 27 maja, przeprowadził wizytację kanoniczną w Prowincji Chorwackiej. Generał uczestniczył w wizytacji w pierwszych dniach jej trwania. Prowincja liczy 70 zakonników, z których 55 jest profesami uroczystymi, oraz dużą liczbę kandydatów na różnych etapach formacyjnych. O. Zdenko jest biskupem diecezji Gospić. Jest 8 wspólnot w 5 krajach: 4 w Chorwacji, jedna w Serbii, jedna w Bośni i Hercegowinie, jedna w Austrii oraz jedna we Włoszech (Rzym). Prowincja niedawno opuściła klasztor w Sofii (Bułgaria), chociaż wciąż szuka sposobów na utrzymanie wspólnoty karmelitańskiej w tym miejscu. Na terenie prowincji znajduje się 7 klasztorów Karmelitanek Bosych i 7 wspólnot Karmelu Świeckiego.

Jest to prowincja o znacznej żywotności, której sprzyja stosunkowo niska średnia wieku zakonników. Działalność duszpasterska jest różnorodna i wysoko oceniana przez Kościół lokalny. Ostatnie czasy były naznaczone, oprócz COVID-u, konsekwencjami silnego trzęsienia ziemi. Pozytywna rzeczywistość powołaniowa zachęca nas do szczególnej troski o formację, poprzez tworzenie dobrych zespołów formacyjnych. Właściwe jest również sporządzenie projektu prowincjalnego w celu wskazania priorytetów i koordynacji różnych działań. Podobnie, każda wspólnota winna opracować swój projekt wspólnotowy, aby promować życie wspólnotowe i współpracę między zakonnikami. Z drugiej strony prowincja przeżywa pewne trudności ekonomiczne, dla których potrzeba szukać rozwiązań.

Brazylia Południowa

O. Martín Martínez w dniach od 25 kwietnia do 27 maja przeprowadził wizytację kanoniczną w Prowincji Brazylii Południowej. Generał uczestniczył w wizytacji od 2 do 12 maja i w tych dniach odbyło się prowincjalne zgromadzenie zakonników, spotkanie Karmelu Świeckiego i spotkanie z Karmelitankami Bosymi. Prowincja liczy obecnie 27 profesów wieczystych i 4 studentów, średnia wieku w prowincji to 56 lat. Karmelitanki Bose mają na terenie Prowincji 15 klasztorów, w tym 103 profesek wieczystych, 17 profesek czasowych i 16 nowicjuszek. Świecki Karmel liczy około stu członków w 11 wspólnotach.

Atmosfera Prowincji jest pozytywna i zdrowa, z dobrymi relacjami i współpracą między zakonnikami. W ostatnich latach w niektórych wspólnotach pojawiło się pewne osłabienie ze względu na spadek liczby zakonników. Wspaniałomyślne poświęcenie się pracy duszpasterskiej, zwłaszcza o charakterze parafialnym, może prowadzić do zmniejszenia zaangażowania i troski o inne dziedziny życia zakonnego i karmelitańskiego. Zachęcamy prowincję do opracowania projektu prowincjalnego i podjęcia procesu wewnętrznej restrukturyzacji (osobistej, wspólnotowej i prowincjalnej), aby zapewnić życie braterskie i modlitwę we wszystkich wspólnotach. Szczególną uwagę należy zwrócić na formację, z odpowiednimi wspólnotami i formatorami, którzy będą wolni od innych zobowiązań. Wydaje się również, że nadchodzi czas na nawiązanie dialogu z innymi pobliskimi Okręgami w celu zwiększenia współpracy z myślą o restrukturyzacji.

Liban

O. Christophe-Marie w dniach od 6 do 26 maja przeprowadził wizytację kanoniczną w Semiprowincji Libanu. O. Generał uczestniczył od 22 do 26 maja w zakończeniu wizytacji. Semiprowincja liczy obecnie 25 profesów wieczystych, dwóch profesów czasowych, 1 nowicjusza i 1 postulanta, a także 2 biskupów; 3 zakonników służy Definitorium Generalnemu. Zakonnicy żyją w 6 wspólnotach i obsługują 2 domy formacyjne, 3 schroniska, 4 szkoły, 2 parafie oraz Instytut Duchowości. W Libanie istnieją dwa klasztory sióstr Karmelitanek Bosych i jeden w Aleppo (Syria). Istnieją również cztery wspólnoty Świeckiego Karmelu.

Wszyscy oni doświadczają cierpienia z powodu trudnego kontekstu politycznego i społecznego Libanu, który przechodzi poważny kryzys gospodarczy. Prowadzone przez nich działania są liczne i różnorodne. W związku ze spadkiem liczby zakonników w ostatnich latach, niektóre wspólnoty zostały nadmiernie zredukowane, istnieje też pewne rozproszenie wśród zakonników. Konieczna zatem wydaje się praca, w

kontekście przyszłej Kapituły Prowincjalnej, aby przejść do wspólnego projektu i ewentualnej restrukturyzacji obecności. Jednocześnie istnieje potrzeba wzmocnienia duszpasterstwa powołań.

Wizyty braterskie

Od 6 do 13 kwietnia o. Jean-Baptiste złożył braterską wizytę w Delegaturze Prowincjalnej Kamerunu, w ramach Prowincji Lombardia. Liczy ona obecnie 6 profesów uroczystych, 10 profesów czasowych i 4 postulantów. W Kamerunie znajdują się 3 klasztory Karmelitanek Bosych i 3 wspólnoty Karmelu Świeckiego. Dzięki pozytywnej współpracy różnych krajów (Genua, Afryka Środkowa, Awinion-Akwitania, Kongo, Nigeria) udało się przezwyciężyć trudne czasy z przeszłości, Delegatura mogła się przeorientować i skonsolidować. Podejmowane są również kroki w celu przejścia na samofinansowanie.

O. Philbert i o. Jean-Baptiste od 13 kwietnia do 3 maja przeprowadzili braterską wizytę w Wikariacie Tanzanii, który przynależy do Prowincji Karnataka-Goa. Wikariat ma 25 profesów uroczystych i ponad 30 kandydatów będących na formacji. Żyją oni w 8 wspólnotach i posługują w 7 parafiach i w kilku szkołach. Studentat w Morogoro przyjmuje studentów, którzy pochodzą z innych afrykańskich Okręgów. Obaj Definitoryści odwiedzili również klasztor Karmelitanek Bosych w Bundzie, który znajdują się w regionie z dala od braci. Biorąc pod uwagę dużą liczbę powołań, priorytetem Wikariatu powinno być poważne poświęcenie się formacji, także z pomocą innych Okręgów. Należy również, i to jak najszybciej, zwiększyć liczbę zakonników tworzących wspólnoty, aby promować życie wspólnotowe i wspólną modlitwę. Innym obszarem, który wymaga uwagi, jest poszukiwanie źródeł finansowania ekonomicznego dla Okręgu.

O. Christianus Surinono złożył braterską wizytę w Delegaturze Japonii w dniach od 28 kwietnia do 13 maja. Delegatura ma 17 zakonników, którzy żyją w 4 wspólnotach. Posługują oni w dwóch domach rekolekcyjnych, w 3 parafiach i w 7 przedszkolach. W kraju istnieje 9 wspólnot Karmelitanek Bosych i 8 wspólnot Karmelu Świeckiego. W ostatnim czasie nastąpił pewien kryzys wewnętrzny, a liczba zakonników zmniejszyła się. Obecnie sytuacja się normalizuje poprzez położenie większego akcentu na życie wspólnotowe i wartości naszego charyzmatu. Jesteśmy wdzięczni za pomoc innych azjatyckich Okręgów.

O. Jean-Baptiste i O. Philbert odwiedzili w maju Wikariat Regionalny Burundi-Rwandy, który przynależy do Prowincji Krakowskiej, gdzie było obchodzone 50-lecie obecności Zakonu na tym terenie. Wikariat liczy 28 profesów uroczystych i około 30 kandydatów, którzy są na różnych etapach formacyjnych. Istnieją również 3 wspólnoty Karmelitanek Bosych i pewna liczba wspólnot Karmelu Świeckiego. Duchowość karmelitańska jest dobrze przyjmowana w regionie, a perspektywy związane z powołaniami są bardzo dobre. Konieczne jest poświęcenie niezbędnych środków na rozeznanie i formację, a także unikanie sytuacji, w której nadmierne oddanie się apostołstwu prowadzi do aktywizmu i zubożenia życia wspólnotowego oraz tożsamości naszego charyzmatu.

Od 27 do 29 maja O. Generał i O. Christophe-Marie udali się do Egiptu z braterską wizytą. Mieli okazję, by osobiście porozmawiać z każdym z zakonników. Po tej wizycie i dialogu podjętym w ramach Definitorium, Generał przesłał list zawierający wskazówki i konkretne decyzje dotyczące wzmocnienia życia karmelitańskiego i odpowiedniej relacji między zakonnikami, a także skonsolidowania formacji we współpracy z innymi Okręgami.

O. Christophe-Marie uczestniczył w Radzie Plenarnej Prowincji Awinion-Akwitania, która miała miejsce w dniach 27-29 kwietnia, jako przygotowanie do przyszłorocznej Kapituły Prowincjalnej. Prowincja liczy około 70 braci, którzy żyją w 8 wspólnotach (obecnych w Quebecu, w Szwajcarii-francuskojęzycznej i misji w Senegal). Ewentualne zamknięcie jednego domu zostanie rozważone na przyszłej Kapitulce. Głównym tematem refleksji podczas spotkania było korzystanie z internetu we Wspólnotach

O. Martín Martínez uczestniczył w Spotkaniu Generalnym CICLA (Wyższych Przełożonych Ameryki Łacińskiej), które odbyło się w Meksyku w dniach 19-23 kwietnia. Współpraca między Okręgami Ameryki Łacińskiej jest nadal aktywna i owocna, na przykład w kwestiach związanych z formacją. Podczas spotkania przeanalizowano różne pytania dotyczące przeszłości, teraźniejszości i przyszłości CICLA. Odniesiono się między innymi do niektórych wyzwań zaproponowanych przez Generała, takich jak: restrukturyzacja Okręgów zakonnych, współpraca międzyprovincialna na rzecz formacji i duszpasterstwa młodzieży, czy odpowiednia formacja seksualna do życia w czystości. Kolejną kwestią analizowaną przez CICLA jest możliwość powołania zespołu do refleksji teologiczno-duchowej.

O. Generał wraz z O. Roberto Maria i Christophe-Marie wzięli udział w spotkaniu Europejskiej Konferencji Prowincjałów, które odbyło się w Lisieux od 31 maja do 2 czerwca. Podczas tego spotkania O.

Fausto Lincio, Prowincja Lombardzki, został wybrany na Przewodniczącego, a Statuty (zatwierdzone przez Definitorium) zostały zrewidowane. Jednym z głównych tematów dyskusji była formacja początkowa i współpraca międzyprovincialna w tej dziedzinie; w szczególności mówiono o kontynuacji „drugiego nowicjatu”, który odbędzie się ponownie w tym roku w Pustelni Las Palmas, spotkaniu formatorów zaplanowanym na koniec stycznia 2023 r. w Rzymie, spotkaniu studentów europejskich zaplanowanych na lato 2024.

Życie Okręgów

Definitorium zajmowało się szeregiem konkretnych tematów z różnych Okręgów Zakonu. Przytaczamy tylko kilka z nich, co może być przedmiotem zainteresowania bardziej ogólnego:

Omówiliśmy kroki, które zostały podjęte w Chile po Wizycie Generała w lutym. W tych dniach O. Milton Moulthon (Kolumbia) i O. Nicolás García (Meksyk) mogli dołączyć do Komisariatu; będą towarzyszyć zakonnikom w miesiącach przygotowań do następnej Kapituły.

Przeanalizowaliśmy prośbę Komisariatu Indonezji o utworzenie nowej fundacji, o charakterze parafialnym, w diecezji Medan (Sumatra, Indonezja). W dialogu z Komisariatem rozeznamy najlepszy sposób na inicjację tej nowej wspólnoty, biorąc pod uwagę przepisy zmienione przez niedawną Kapitułę Generalną: „Nowe domy Zakonu nie są zakładane i utrzymywane, jeśli nie można zapewnić wystarczającej liczby zakonników, to znaczy nie mniej niż trzech profesów uroczystych, tak aby były w stanie prowadzić właściwy nam rodzaj życia i powołania oraz pełnić właściwą Zakonowi działalność apostolską, z uwzględnieniem potrzeb Kościoła oraz stosownego rozwoju Zakonu” (P 161). W związku z tym Definitorium prosi wszystkie Okręgi, aby nie brały pod uwagę nowej fundacji, dopóki wszystkie istniejące wspólnoty nie będą miały wystarczającej liczby zakonników.

Dokonaaliśmy przeglądu proponowanego Statutu Komisariatu Madagaskaru i zaproponowaliśmy pewne poprawki, które zostaną zastosowane w dialogu z Komisariatem.

Otrzymaliśmy informację o konwencie i bazylice św. Pankracego w Rzymie, która została powierzona Prowincji Warszawskiej i wkrótce zostanie ponownie przejęta przez Prowincję Środkowych Włoch.

Rozmawialiśmy także o trwających pracach renowacyjnych w kościele i konwencie rzymskiej parafii świętej Teresy, będącej pod zarządem Domu Generalnego i powierzonej Prowincji Weneckiej, której dziękujemy za jej gotowość i współpracę.

Otrzymaliśmy informację z Wikariatu Regionalnego Białorusi (Prowincja Warszawska) o stanie prac budowlanych w kościele i konwencie w Mińsku oraz omówiliśmy jak znaleźć wsparcie finansowe dla tego projektu. Przeanalizowaliśmy również obecną sytuację projektu adaptacyjnego konwentu w Kownie (Litwa), który również potrzebuje pomocy finansowej.

Wikariat Regionalny Australii (Prowincji Anglo-Irlandzkiej) przesłał informacje o obecnej sytuacji i perspektywach na przyszłość oraz o potrzebie pomocy innych Okręgów w celu ożywienia naszej karmelitańskiej obecności.

Przeanalizowaliśmy sytuację i perspektywy zambijskiej misji Prowincji Manjummel. W dialogu z Prowincjałem, Definitorium przedstawiło pewne wskazania, aby wzmocnić wspólnoty i obecność karmelitów na tym obszarze.

Otrzymaliśmy informacje z Prowincji Korei na temat formacji początkowej kandydatów z Chin, co jest złożone z różnych powodów, takich jak różnorodność językowa i kulturowa, sytuacja polityczna itp. W dialogu z Okręgami tego regionu, nadal będziemy poszukiwać najlepszego sposobu odpowiedzi na te wyzwania.

Kuria Generalna

Prokurator Generalny O. Jean-Joseph Bergara przedstawił kilka ostatnich przypadków braci i mniszek, których sprawy są prowadzone przed różnymi dykasteriami watykańskimi. Przypominamy, że prokurator jest do dyspozycji Wyższych Przełożonych Okręgów, aby doradzać i pomagać w zarządzaniu sytuacjami, które wymagają kanonicznej decyzji. Niezbędne jest, aby osoby odpowiedzialne za poszczególne Okręgi, działały odpowiedzialnie i interweniowały w celu jak najszybszego rozwiązania nieprawidłowych sytuacji, dla dobra zainteresowanych i Zakonu.

Ekonom Generalny O. Paolo De Carli przedstawił kilka danych i analiz na temat sytuacji finansowej w pierwszych miesiącach roku. Nie ma istotnych zmian, poza znacznym wzrostem cen niektórych usług, co widać również we Włoszech. Z drugiej strony stwierdziliśmy, że nadal napływają dary na Ukrainę, które są rozdzielane zgodnie z potrzebami wskazanymi przez braci obecnych w tym kraju.

Z O. Jérôme Paluku, Sekretarzem ds. Współpracy Misyjnej, przeanalizowaliśmy przede wszystkim projekty interwencyjne dla naszego kościoła w Hawanie (Kuba), który osobiście odwiedził i gdzie konieczne jest natychmiastowe przeprowadzenie prac konserwatorskich. Podejmowane są starania o uzyskanie pomocy finansowej, zwłaszcza od organów kościelnych Niemiec. Przedstawił również aktualny stan różnych projektów, dla których Sekretariat współpracuje w celu pozyskiwania dotacji w różnych częściach świata.

Wraz z Postulatorem Generalnym O. Marco Chiesa, omówiliśmy aktualny kalendarz liturgiczny Zakonu. W dialogu z Dykasterią ds. Kultu Bożego staramy się uzyskać drobne modyfikacje, aby poprawić pewne nieścisłości i niespójności. Skorzystaliśmy również ze spotkania, aby dowiedzieć się na jakim etapie znajdują się sprawy beatyfikacyjne i kanonizacyjne.

O. Angelo Lanfranchi, jako archiwista generalny, przedstawił Definitorium kilka uwag i propozycji, aby ukierunkować i pomóc osobom odpowiedzialnym za archiwa w różnych miejscach Zakonu w zarządzaniu i konserwacji dziedzictwa archiwalnego, bibliograficznego, kulturalnego i artystycznego. Zostało to już zrobione z niektórymi okręgami i wspólnotami, które o to poprosiły. Dobrze byłoby mieć małą komisję, na którą można by liczyć, a która mogłaby doradzić w tych sprawach, a także pomyśleć o stworzeniu rejestru archiwów, bibliotek i dóbr artystycznych Zakonu. Coraz częstszym problemem jest likwidacja konwentów i klasztorów o długiej historii: w tym przypadku, kiedy trzeba podjąć decyzję o miejscu przeznaczenia dóbr, warto brać pod uwagę możliwość ich zachowania w Zakonie.

Karmelitanki Bose

Z O. Rafałem Wilkowskim, sekretarzem ds. Mniszek, omówiliśmy kilka spraw związanych z Karmelitankami Bosymi. Przede wszystkim przywołaliśmy prośbę, jaką General otrzymał od Dykasterii ds. Życia Zakonnego o koordynację niezbędnego procesu rewizji Konstytucji Karmelitanek Bosych (1991), zgodnie z samym tekstem prawodawczym (nr 18). O. Rafał zreferował także swoją wizytację, którą przeprowadził kilka tygodni temu we wspólnocie Alba de Tormes, której celem było podjęcie dialogu i rozeznania na temat przyszłości klasztoru. Podzielił się także doświadczeniem ze swojej niedawnej wizyty we wspólnotach w Wietnamie, gdzie przeprowadził kurs formacyjny, w którym uczestniczyło około 60 mniszek. Zakon przeżywa w tym kraju niezwykle rozkwit powołaniowy.

O. Christianus zreferował swoje niedawne Wizytacje w klasztorach Hera (Timor Wschodni) i Lembang-Bandung (Indonezja), podczas gdy O. Philbert przedstawił swoje wrażenia z Wizytacji w klasztorach w Ugandzie, Malawi i Tindinyo (Kenia).

Kończąc spotkanie Definitorium jesteśmy świadomi, że zbliża się czas Kapituł naszych Okręgów. Przypominamy wszystkim, że zgodnie z naszym Prawodawstwem, Rada Prowincjalna jest wezwana do tego, by „starannie przygotować kapitułę, pozostawiając wszystkim braciom wolność przedstawienia jej swoich życzeń i sugestii. Wszyscy powinni przykładać wielką wagę do duchowego przygotowania” (P 207). Przygotowanie Kapituł prowincjalnych będzie jednym z tematów najbliższego spotkania Definitorium, zaplanowanego na wrzesień. W miarę zbliżania się święta Matki Bożej z Góry Karmel życzymy całemu Zakonowi radosnej celebracji i mamy nadzieję, że Najświętsza Maryja Panna, której czujemy się dziećmi, braćmi i siostrami, będzie nam towarzyszyć swoim przykładem i opieką w naszym zaangażowaniu w życie, tak jak ona, blisko Jezusa.

Z braterskim pozdrowieniem

o. Miguel Márquez Calle, generał
o. Agustí Borrell i Viader, o. Pius James D'Souza, o. Philbert Namphande,
o. Roberto Maria Pirastu, o. Christianus Surinono, o. Martín Martínez Larios
o. Christophe-Marie Baudouin, o. Jean-Baptiste Pagabeleguem

Tłumaczenie: o. Stanisław Fudala OCD

Zamknięcie roku jubileuszowego misji karmelitańskich w Afryce

Msza św. wieńcząca rok jubileuszowy miała miejsce w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie, 18 czerwca 2022 r. o godz. 12.00. Przewodniczył jej i słowo Boże wygłosił ks. bp Robert Chrzęszcz – misjonarz. Dziękczynienie i uroczyste Te Deum, zakończyły wspólne zawierzenie misji Miłosierdziu Bożemu.

Organizatorem oprawy muzycznej Mszy jubileuszowej był o. Mariusz Wójtowicz oraz chór Amabilie pod kierunkiem p. Pawła Bębenka. Po Mszy św. goście zgromadzili się na obiedzie w Domu Duszpasterskim w restauracji Agape. Natomiast w korytarzu dolnej bazyliki była prezentowana wystawa misyjna, a na kiermaszu misyjnym była możliwość nabycia pamiątek misyjnych i tym samym wsparcia dzieł prowadzonych przez misjonarzy.

Za: karmel.pl

W sobotę 18 czerwca ojcowie karmelici bosci obchodzili jubileusz 50-lecia misji w Afryce. Mszy świętej dziękczynnej w Bazylice Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach przewodniczył ks. bp Robert Chrzęszcz.

Zebranych w świątyni przywitał ks. Zbigniew Bielas, rektor Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach.

„Wyraz »jubileusz« mówi o radości. Chodzi tu o radość nie tylko wewnętrzną, ale także o radość, która objawia się także na zewnątrz” – pisał w Liście Apostolskim Tertio Millennio św. Jan Paweł II, gdy zbliżał się jubileusz roku 2000.

Zgromadzonych wiernych przywitał ks. Zbigniew Bielas.

„Dziś gromadzimy się w Bazylice Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach, którą przed dwudziestoma laty konsekrował i gdzie zawierzył świat Bożemu Miłosierdziu św. Jan Paweł II. Przybywamy, aby świętować i uwielbiać Boga za lat karmelitów bosych w Afryce – w Burundi i w Rwandzie. To zwieńczenie złotego jubileuszu misji karmelitańskich. Cieszymy się, że właśnie w tym miejscu przeżywamy to piękne wydarzenie, które odbywa się w czasie przygotowania do 20. rocznicy zawierzenia świata” – mówił ks. Zbigniew Bielas, witając wszystkich zgromadzonych na łagiewnickim wzgórzu Miłosierdzia.

W homilii ks. bp Robert Chrzęszcz zauważył, że sprawowana Eucharystia jest dziękczynieniem za cały rok jubileuszowy misji karmelitów bosych w Burundi i Rwandzie.

„Dziękujemy dziś Bogu za to, że nieustannie posyła robotników na swoje żniwo. Dziękujemy za to, że daje człowiekowi odwagę do głoszenia prawdy o Bogu bogatym w Miłosierdzie” – powiedział ks. bp Robert Chrzęszcz i dodał, że dowodem tej wielkiej łaski są ludzie, którzy udają się w najdalsze strony świata, by głosić ludziom Dobrą Nowinę.

Ks. bp Robert Chrzęszcz mówił o swoim doświadczeniu misyjnym. Przypomniał także historię misji karmelitańskich.

„Wielokrotnie sam doświadczałem podczas pracy misyjnej Bożej Opatrzności, która uświadamiała mi, że to wszystko to nie jest moje dzieło, ale dzieło Boże. Jestem przekonany, że obecni wśród nas misjonarze podzieliliby się takim samym świadectwem. Nasza ludzka świadomość i odpowiedzialność jest niczym wobec troski, jaką wobec tego misyjnego dzieła ma sam Bóg, który nieustannie troszczy się o nas. Ale żeby to się stało w naszym życiu, potrzeba naszej otwartości na Boga, na miłość, na drugiego człowieka. Tego wszystkiego trzeba, aby podjąć misyjną działalność” – akcentował ks. bp Robert Chrzęszcz.

Za: Radio Maryja

W Wadowicach modlono się o beatyfikację o. Rudolfa Warzechy OCD

W minioną niedzielę 3 lipca modlono się o beatyfikację i o. Rudolfa Warzechy (1919-1999), karmelity bosego z wadowickiego klasztoru. Było to pierwsze spotkanie modlitewne zorganizowane przez wadowickich karmelitów bosych i Stowarzyszenie Przyjaciół Sługi Bożego po odwołaniu restrykcji związanych z pandemią. W koncelebrze uczestniczyli; ks. Jerzy Skórkiewicz – proboszcz parafii Bachowice, z której pochodził kandydat na ołtarze, ks. Sławomir Młodzik z diecezji bielsko-żywieckiej – spokrewniony z o. Rudolfem, o. Leszek Stańczewski OCD – przeor wadowickiego klasztoru i o. Eugeniusz Morawski OCD, były prowincjał i definitór generalny zakonu.

Koncelebrze przewodniczył i homilię wygłosił o. Szczepan Praśkiewicz OCD, relator Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych z Watykanu. Jako wychowanek Sługi Bożego, z racji zbliżającej się nowenny do Matki Bożej Szkaplerznej i dorocznej uroczystości Patronki Karmelu, mówił z autopsji o nabożeństwie maryjnym o. Rudolfa.

Kościół karmelitański na wadowickiej Górcie – sanktuarium św. Józef, w którym spoczywają od marca 2019 r. doczesne szczątki Sługi Bożego, złożone tam po ekshumacji z cmentarza parafialnego, wypełnili krewni o. Rudolfa i jego sympatycy, zrzeszeni we wspomnianym już stowarzyszeniu noszącym jego imię.

Modlono się także za zmarłego 30 maja br. o. Benedykta Belgrau OCD, długoletniego przeora w Wadowicach i do śmierci asystenta kościelnego Stowarzyszenia Przyjaciół o. Rudolfa Warzechy.

Spotkanie zwińczyła modlitwa przy sarkofagu Sługi Bożego i wspólna agapa. Postanowiono, że kolejne podobne spotkanie zostanie zorganizowane w listopadzie z okazji 103. urodzin o. Rudolfa.

Zdjęcie: Marek Pelczar

Kardynał Arborelius OCD odznaczony przez króla Szwecji

10 czerwca 2022 r. nasz współbrat, kardynał Anders Arborelius OCD, przyjął od króla Szwecji medal ze wstęgą Zakonu Serafinów, XII stopnia, za znaczący wkład w życie Kościoła szwedzkiego i powszechnego. Ceremonia wręczenia orderu odbyła się w Pałacu Królewskim w Sztokholmie. Gratulujemy naszemu bratu tej nagrody!

W wywiadzie udzielonym jezuitom 19 maja i opublikowanym w La Civiltà Cattolica, Papież wskazał go jako przykład. Zapytany „jak ewangelizować w kulturze, która nie ma tradycji religijnej”, np. w Szwecji, Papież Franciszek odniósł się do naszego współbrata:

„Szczerze mówiąc, nie wiem, jak odpowiedzieć na to pytanie. Ponieważ tylko ci, którzy tam mieszkają, w tym kontekście mogą zrozumieć i odkryć właściwe ścieżki. Chciałbym jednak zwrócić uwagę na człowieka, który jest wzorem ukierunkowania: kard. Andersa Arborelius. Niczego się nie boi. Rozmawia ze wszystkimi i nie występuje przeciwko nikomu. Zawsze celuje w pozytywy. Wierzę, że osoba taka jak on może wskazać właściwą drogę, którą należy podążać.”

Za: www.karmel.pl

Duszniki-Zdrój: Konferencja o św. Edycie Stein OCD

Córa Izraela i Córa Karmelu została przywołana w Dusznikach Zdroju, mieście które może pochwalić się wieloma osobistościami, które je odwiedziły, korzystając z jego uroków i uzdrowiskowych walorów. Jedną z nich była właśnie św. Edyta Stein, w zakonie Teresa Benedykta od Krzyż, która 1912 r. spędziła tutaj wakacje, a w swoim dzienniku zapisała, że wtedy po raz pierwszy zobaczyła prawdziwe góry.

– Podziwiam jej miłość i przywiązanie do Kościoła. Nam jest łatwiej, bo tak jesteśmy wychowani. Ona pochodziła ze świata żydowskiego, była ateistką. Gdy umiłowała Kościół, była posłuszna dosłownie we

wszystkim aż do śmierci – mówi Dariusz Giemza, inicjator obchodów Roku Edyty Stein w Dusznikach-Zdroju oraz konferencji poświęconej świętej karmelitanke, która odbyła się w dniach 1-2 lipca br.

Z okazji konferencji Władysław Kolbusz, lokalny artysta namalował obraz przedstawiający młodą Edytę Stein na tle krajobrazu miasta.

Dariusz Giemza, który jest pasjonatem lokalnej historii, a także właścicielem prywatnego Muzeum Skarbiec Ziemi Kłodzkiej, rozpoczął konferencję krótkim wykładem o historii miasta z uwzględnieniem znanych osób, które przez wieki odwiedzały to miasto. Następnie głos zabrał karmelita bosy o. Szczepan Praškiewicz, relator Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie, który wygłosił wykład na temat „Edyta Stein – patronka na nasze czasy”. W swoim wystąpieniu nie tyle przytaczał biografię świętej, co zwracał uwagę na aktualność napisanych przez nią dzieł. Przypomniał, że w 1999 r. została ogłoszona patronką Europy, ale może być także patronką kobiet oraz dialogu międzyreligijnego. – Będąc jednocześnie córą narodu Izraelskiego i córą zakonu karmelitańskiego jawi się jako ogniwo łączności między chrześcijaństwem a starszymi braćmi w wierze w jedyne Boga Jahwe – mówił karmelita.

Zdradził też, że w Rzymie trwają starania o nadanie jej tytułu doktora kościoła. – Nasz zakon formalnie wystąpił z zapytaniem do papieża w tej sprawie. Franciszek wypowiedział się pozytywnie, mamy więc zielone światło – dodał. On też drugiego dnia konferencji dokonał uroczystego wprowadzenia relikwii z habitu św. Edyty Stein do kościoła parafialnego pw. św. Piotra i Pawła. Uczestnicy spotkania mogli również wziąć udział w spacerze historycznym śladami Edyty Stein, który poprowadził Dariusz Giemza, a także obejrzeć film poświęcony karmelitanke oraz spotkać się i porozmawiać z jego reżyserką Bogusławą Stanowską-Cichoń.

Za: www.swidnica.gosc.pl

PROWINCJA - BRACIA

Poznań: Dzień Prowincji, Imieniny Prowincjała...

Czerwiec - miesiąc Serca Jezusa, Bożego Ciała...

W czerwcu odbył się w naszym klasztorze, a dokładnie 6 czerwca w poniedziałek, w święto Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła - Dzień Prowincji oraz imieniny N. O. Prowincjała.

Z tej okazji odwiedziło nas sporo braci z wielu klasztorów. Przybył o. Łukasz, który wrócił ze swego pobytu w Rzymie i obecnie jest w Drzewinie. Obchody dnia uświetnił wykład o. Sergiusza Nizińskiego: *Zagadnienie nicości w nauczaniu św. Jana od Krzyża oraz religiach Dalekiego Wchodu. Podobieństwa i różnice*. Następnie wspólnota udała się do ogrodu na obiad-grilla, jednak rozpadła się i postanowiono urządzić grilla w kuchni i refektarzu. A ponieważ kuchnia ma wspólny wywietrznik z czytelnią, więc po jakimś czasie bracia się zorientowali, że czytelnia - nowo wyremontowana - jest cała zadymiona. Na szczęście trwało to krótko, więc osadu nie było, choć czytelnia dwa dni się wietrzyła. Obecnie wróciła do swego dawnego stanu. Mimo tych perturbacji Dzień Prowincji minął pogodnie i wszyscy byli zadowoleni. Po okresie pandemii była to w końcu okazja by się spotkać i poświętować.

W Boże Ciało zwyczajowo procesja w Parafii św. Wojciecha zaczęła się w naszej Bazylice Nieszporami śpiewanymi, a następnie przeszła ulicami Działową, Solną, św. Marcina i św. Wojciecha do kościoła św. Wojciecha. Przy każdym ołtarzu księża z parafii: T. Marchwiak i J. Stranz, oraz nasi ojcowie: Kamil i Jacek wygłosili rozważania o znaczeniu Eucharystii w naszym życiu. Procesja zakończyła się mszą św. odprawioną przez o. Roberta, a o. Przeor i bracia udali się na kolacje do ks. Proboszcza Trojana.

Po przerwie pandemicznej i po pielgrzymce kobiet, odbyła się 19 czerwca pielgrzymka mężczyzn z Poznania do Tulce - od Józefa do Maryi. Była to już VII pielgrzymka organizowana w naszym sanktuarium przez mężczyzn. Opiekę duchową nad pielgrzymami sprawował o. Jacek Olszewski, który wygłosił konferencję pt. *Niespokojne jest serce mężczyzny, Józef odnajduje Maryję. Z Józefem - tzn. z obrazem św. Józefa z naszego ołtarza (kopia) pielgrzymi udali się do Maryi w Tulcach*. Tam dołączyli do XIX-tej Archidiecezjalnej Pielgrzymki Mężczyzn, której hasło w tym roku brzmiało: *Posłani w pokoju Chrystusa*. Na program spotkania składały się: Różaniec, Msza Święta pod przewodnictwem Ks. Bpa Jana Glapiaka, Spotkania w grupach – kręgi dyskusyjne, Koronka do Miłosierdzia Bożego, Wspólny śpiew Akatysty ku czci św. Józefa. W czasie prac w grupach, jednej grupie przewodził o. Serafin Tyszko ze Zwoli, który wygłosił konferencję: *Skąd czerpać pokój i radość życia?*

Prace wokół naszego klasztoru wrą. Rozkopane mamy fundamenty klasztoru od strony ogrodu i ul. Solnej. Firma budowlana układa kostkę i kamienną drogę wzdłuż klasztoru i kościoła, ku bramie wyjazdowej - brązowej. Do szkaplerznej może będzie cała. Stawiane jest rusztowanie do pracy na czwartej części dachu kościoła - wymiana dachu - więc wiele się dzieje i remontuje, a końca nie widać, a to chyba początek ...

o. Aleksander Szczukiecki OCD

Wrocław: V Weekend Ewangelizacyjny „Ochrzczeni Duchem Świętym”

V Weekend Ewangelizacyjny "Ochrzczeni Ogniem" we Wrocławiu trwał od czwartku, 23 czerwca do niedzieli, 26 czerwca. W czwartek o godz. 18:00 w naszym karmelitańskim kościele przy ul. Ołbińskiej odbyła się Msza św. z posłaniem i błogosławieństwem ewangelizatorów. W piątek wzięliśmy udział w uroczystości Narodzenia św. Jana Chrzciciela w Eucharystii sprawowanej w katedrze przez Metropolitę Wrocławskiego, ks. abpa Józefa Kupnego, a następnie przeszliśmy do kościoła pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła na całonocne czuwanie przed Najświętszym Sakramentem "Ogień Dwóch Serc", które było prowadzone przez różne wspólnoty i duszpasterstwa archidiecezji wrocławskiej.

Natomiast w sobotę po Mszy św. wyruszyła procesja eucharystyczna z kościoła pw. NMP na Piasku do centrum miasta. Jej uczestnicy przeszli m.in. obok kościoła dominikańskiego, na rynek, pod ratusz i pod Uniwersytet Wrocławski. Uwielbiali Chrystusa, otaczali modlitwą archidiecezję i miasto; kapłani błogosławili Najświętszym Sakramentem kolejne miejsca. Rozlegały się radosne pieśni uwielbienia, a ludzie dołączali po drodze do procesji.

Niech Bóg będzie uwielbiony we wszystkich dziełach ewangelizacyjnych, podejmowanych przez nas na Jego chwałę i pożytek dusz.

informacja własna

Na zakończenie V Weekend Ewangelizacyjnego "Ochrzczeni Ogniem" w kościele pw. NMP na Piasku o. Krzysztof Piskorz OCD zawierzył dzieła ewangelizacji wrocławskiej archidiecezji i ruch "Katolicy na Ulicy" Bogu Ojcu. Po Mszy św. rozpoczęła się modlitwa uwielbienia prowadzona przez Jakuba Tomalaka z zespołem Abba Pater Music.

Duch Święty jest nam dany, byśmy w Nim mogli głosić, że Jezus jest Panem; byśmy mogli wołać „Abba Ojczy”. Bez pieczęci Ducha Świętego fałszywe będzie nasze wołanie, że Jezus jest Panem; bez Ducha Świętego nie będziemy mieć prawdziwej relacji z Ojcem, nie będziemy mogli słyszeć wezwania do wolności dzieci Bożych – mówił podczas Eucharystii o. Krzysztof.

Przypomniał, że Weekend Ewangelizacyjny „Ochrzczeni Ogniem” nawiązuje do postaci św. Jana Chrzciciela, patrona archidiecezji wrocławskiej, który zapowiedział, że Chrystus chrzcić będzie Duchem Świętym i ogniem. Zauważył, że w ramach liturgii słowa czytamy dziś o proroku Eliaszu oraz o apostołach, którzy chcieli sprowadzić ogień z nieba na tych, którzy nie przyjęli Jezusa. Nie chodziło im bynajmniej o ogień Bożej miłości. Była to forma złorzeczenia. Jezus zgromił ich.

- Jesteśmy powołani, by sprowadzić z nieba ogień Ducha, ogień Bożej miłości – podkreślał o. Krzysztof.
- Sami jesteśmy grzesznikami, których ten ogień ma oczyszczać, przepalać... Mamy „roznosić po wszystkich miejscach woń Jego poznania” (2 Kor 2).

Wskazał na Eliasza – proroka „jak ogień”, którego słowo „płonęło jak pochodnia” (por. Syr 48). – Każdy z nas, podobnie jak św. Jan Chrzciciel, ma przychodzić „w duchu i mocy Eliasza”. To duch przygotowania dróg dla Pana – stwierdził. To Eliasz, podobnie jak św. Jan Chrzciciel, jest szczególnym patronem Kato-lików na Ulicy.

Przywitał Fundację Abba Pater z diecezji kaliskiej. Jej członkowie zwykle w pierwszą niedzielę miesiąca, ale nie tylko, odwiedzają parafie czy inne wspólnoty w ramach cyklu „Spotkanie z Ojcem” – prowadząc ludzi do zawierzenia Bogu Ojcu. W ramach cyklu rozważana jest Modlitwa Pańska. We Wrocławiu w centrum tych rozważań znalazła się prośba „Inie wódz nas na pokuszenie”.

– Te słowa w rzeczywistości oznaczają: „I nie dopuść, byśmy ulegli pokusie” – tłumaczył karmelita bosy. Wyjaśniał, że pokusy są okazją do „udowodnienia” Panu Bogu, że nam na Nim zależy; pomagają wzrastać w pokorze.

O. Piskorz po Mszy św. odmówił specjalny akt zawierzenia: „Boże, Ojczy całej ludzkości, nasz kochany Abba-Tatusiu, jako ruch ewangelizacyjny Katolicy na Ulicy klęczymy dziś przed Twoim wizerunkiem i pragniemy uwielbiać Cię za to co uczyniłeś dla naszego dobra (...) Pragniemy dziś jako wspólnota wier-nych zawierzyć się Tobie, Ojczy; oddajemy Twojej Opatrzności i woli całe nasze umysły, serca, ciała i dusze. Zawierzamy Ci wszystko to, kim jesteśmy oraz czego już w nas dokonałeś i nadal dokonujesz... (...)”

za: www.wroclaw.gosc.pl

Mińsk: 10 rocznica poświęcenia kaplicy Matki Bożej Szkaplerznej

Dnia 3 lipca Arcybiskup emeryt Tadeusz Kondrusiewicz przewodniczył Mszy św. w Parafii Bożego Ciała w Mińsku, z okazji 10 rocznicy poświęcenia kaplicy Matki Bożej Szkaplerznej.

W młodej, parafialnej wspólnotce, usytuowanej w białoruskiej stolicy, w rejonie ulicy Angarskaja, posługują Ojcowie Karmelici Bosi. Początkowo, tu była wybudowana i poświęcona kaplica Matki Bożej Szkaplerznej, aby wierni mieli gdzie się modlić, podczas budowy kościoła parafialnego.

10 lat temu kaplicę poświęcił ówczesny Metropolita Mińsko-Mohylewski Arcybiskup Tadeusz Kondrusiewicz.

W homilii, podczas Mszy św. dziękczynnej za 10 lat istnienia kaplicy, zasłużony hierarcha przypomniał atmosferę i radość wiernych parafii, z faktu, że nareszcie mogli modlić się we własnej niewielkiej świątyni.

„Kaplica i kościół – to miejsce spotkania człowieka z Bogiem. Spotkanie to odbywa się w Bożym Słowie, sakramentach, dobroczynnej i innej działalności Kościoła. Kto może powiedzieć, ile łask otrzymali ludzie w ciągu 10 lat, w tej małej kaplicy! Ile ludzi znalazło obronę od zła przez wstawiennictwo Matki Bożej Szkaplerznej! Wie tylko Bóg i ten, kto Jego tu spotkał. Bogu niech będą dzięki za ten dar!” – powiedział Arcybiskup Kondrusiewicz.

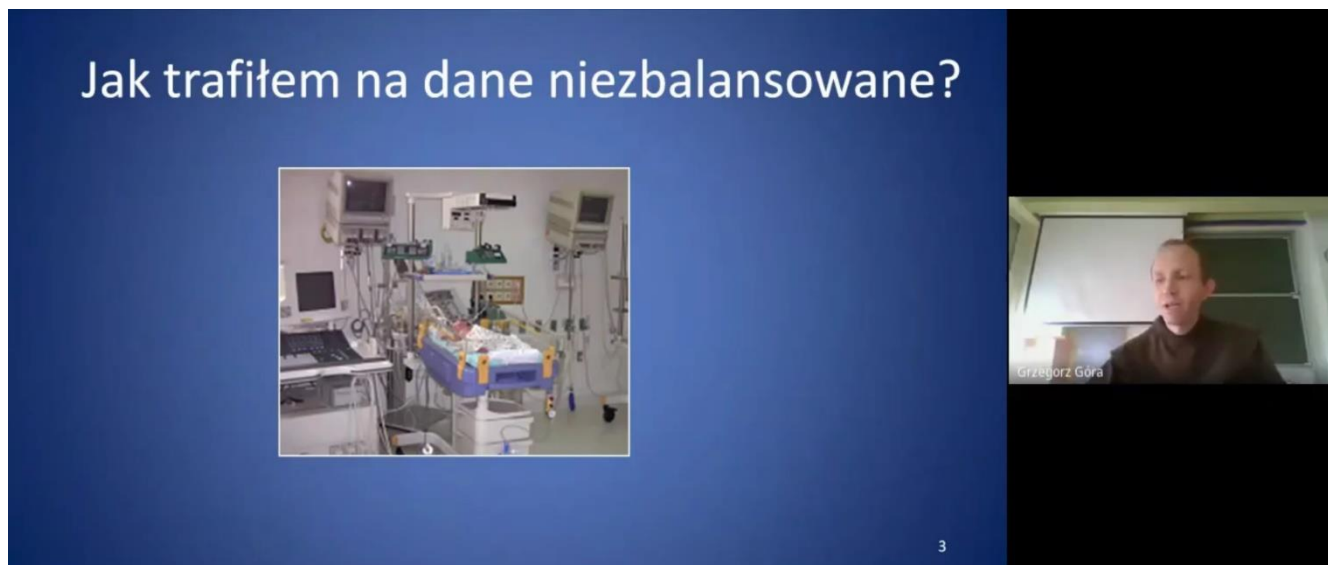
Arcybiskup dodał, że cały ten czas, w tej młodej, stolicznej parafii, Ojcowie Karmelici Bosi nie tylko prowadzą aktywnie duszpasterstwo, ale również budują nowy kościół. Dziękując duszpasterzom i wiernym, hierarcha wyraził życzenie szybkiego spotkania na modlitwie, w swoim nowym parafialnym kościele.

Po Mszy św. Arcybiskup Tadeusz Kondrusiewicz pobłogosławił figurę Matki Bożej, Królowej pokoju.

Tłumaczenie z catholic.by

Warszawa: obrona doktoratu o. Grzegorza Góry OCD

Może ktoś jeszcze pamięta, że w numerze 80 Karmel-Info (z kwietnia 2017 r.) pisałem o mojej pracy nad doktoratem. Od tamtego czasu trochę się zmieniło, bo w tym samym właśnie roku zmieniłem temat. Z tamtego tematu – bardzo konkretnego i praktycznego – przeszedłem do tematu bardziej ogólnego, który jednakże może zostać zastosowany do wielu analogicznych problemów. Mianowicie przy pracy nad problemem wspomagania lekarzy w leczeniu dzieci urodzonych przedwcześnie przeszedłem do tzw. problemu danych niezbalansowanych. Przykładowo analizowałem także dane uzyskane ze zdjęć mamмоgraficznych. Wśród nich są dane zaledwie 2% chorych pacjentek i 98% zdrowych. Gdybyśmy w tej sytuacji podpowiadali lekarzowi, że wszyscy badani są zdrowi to osiągnęlibyśmy jakość 98% – niby bardzo dużo, ale z oczywistych powodów tego typu podejście do niczego by nam się nie przydało. W tego typu problemach szczególnie interesuje nas poprawne klasyfikowanie właśnie chorych osób, których jednocześnie jest stosunkowo mało w porównaniu do osób zdrowych. Wymaga to odpowiednich miar jakości i odpowiednich metod. Tak można by prosto i ogólnie streścić problem danych niezbalansowanych.

W końcu po wielu latach i dużym wysiłku 30 grudnia 2021 r. złożyłem rozprawę doktorską na Wydziale Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Wtedy ruszyła cała machina: recenzje, egzamin z dyscypliny podstawowej i końcowe etapy. Po dwóch pozytywnych recenzjach, 31 maja zdałem egzamin z dyscypliny podstawowej – z maszynowego uczenia. Z rozwiązaniami w tej dziedzinie spotykamy się na co dzień – telefony komórkowe rozpoznające naszą mowę, czy pismo ręczne itd. Chodzi o to, że przykłady, które przekazujemy systemowi do podjęcia decyzji nigdy zasadniczo się nie powtarzają. A jednak system stara się „nauczyć” tego, co jest istotne, aby podjąć odpowiednią decyzję czy sklasyfikować jakiś sygnał, czy obiekt.

Mój przewód doktorski został otwarty w 2002 r. jeszcze przed wstąpieniem do zakonu i zdążyłem zdać egzaminy z języka angielskiego oraz z dziedziny humanistycznej (akurat zdałem wtedy egzamin u prof. Anny Świderkówny "Biblia w historii kultury"). Wreszcie, po pozytywnych wcześniejszych etapach, termin publicznej obrony został wyznaczony na 21 czerwca br. Obrona odbywała się niestety w trybie zdalnym, ale dzięki temu mogło w niej uczestniczyć wiele osób, których pewnie normalnie nie byłoby na obronie na Uniwersytecie. Tytuł mojej rozprawy brzmi „Combining instance-based learning and rule-based methods for imbalanced data (Łączenie metody bazującej na instancjach z metodą indukcji reguł dla danych niezbalansowanych)”. Rozprawa, recenzje oraz autoreferat są publicznie dostępne na stronie: <https://www.mimuw.edu.pl/doktoraty>

Parę dalszych słów wyjaśnień co do tematu rozprawy. „Reguły” występujące w temacie dotyczą pewnego charakterystycznego sposobu rozumowania stosowanego przez człowieka. Na przykład lekarz może posługiwać się regułą typu: „Jeśli respirator był na poziomie 1 przez więcej niż 4 dni i podawany był antybiotyk przez mniej niż 12 dni, to w następnym dniu podtrzymuj to leczenie”. Natomiast „metody bazujące na instancjach” są związane z rozumowaniem typu: „Jeśli nasz pacjent ma podobne parametry chorobowe i podobny przebieg choroby do pacjenta, którego mamy w kartotece, a który został prawidłowo wyleczony, to zastosuj leczenie jak u tamtego pacjenta”. Rozwiązanie przedstawione w mojej rozprawie

łączy właśnie te dwie metody do wspomnianego problemu danych niezbalansowanych. Tego typu metody są ważne dla współczesnej dziedziny maszynowego uczenia, w której coraz większe znaczenie ma uzasadnienie decyzji podejmowanych przez systemy uczące.

Niezależnie od ogromu przygotowań już do samej obrony, w dniu obrony czułem się niesiony modlitwą innych. I za to chciałbym bardzo podziękować wszystkim którzy za mnie się modlili. To był wielki dar i szczególnie doświadczenie pomocy niesionej poprzez wspólnotową modlitwę. Na koniec obrony przewodniczący oznajmił, że komisja jednomyślnie zdecydowała wystąpić do Rady Dyscyplin o nadanie mi stopnia doktora. Jednocześnie komisja zdecydowała, że wystąpi z wnioskiem o wyróżnienie mojej rozprawy.

Wreszcie nastąpił finał. W dniu moich urodzin, 30 czerwca, dostałem dwa prezenty. Pierwszy to Rada Naukowa Dyscyplin Matematyka i Informatyka przyznała mi tytuł doktora. A drugi to wyróżniła moją rozprawę doktorską (co nie zdarza się często). W ten sposób z podwójnym sukcesem zakończyłem ten długi maraton. ☺

Uwielbiam Pana Boga i poproszę o dołączenie do tego uwielbienia ze mną. Dziękuję także wszystkim osobom, które na różne sposoby mi towarzyszyły na tej drodze, w szczególności braciom i siostram z Zakonu za wszelkie okazane mi wsparcie, a zwłaszcza modlitwą!

A jak to wszystko wykorzystać w Karmelu? – ponawiam pytanie z Karmel-Info nr 80... Ale o tym może jeszcze nie teraz... ☺

Zakończę tylko humorystycznie – tuż przed obroną dostałem od pewnej osoby ze Zwoli SMS'a: „Doktor w klasztorze się przyda bardzo bo Bracia ostatnio często słabują... szczególnie br.Serafin”. ☺

A po obronie od bliskiej osoby dostałem SMS'a: „(...) Gratuluję! Dzieło dwóch milleniów ukończone ☺” (studia doktoranckie rozpocząłem w 1999 r.).

o. Grzegorz Góra OCD

Zamarte: wieści z nowicjatu...

Drodzy czytelnicy zamarczkich wieści, szykujcie zimne napoje, bo czerwiec w Nowicjacie był bardzo gorący! W Niedzielę Zesłania Ducha Świętego, natchnieni nadzwyczajnym planem o. Magistra, ruszyliśmy do Poznania, gdzie razem z wieloma braćmi i ojcami świętowaliśmy Dzień Prowincji (06.06 – imieniny miesiąca i imieniny N. O. Prowincjała). Już w niedzielę wieczorem z braćmi klerykami posiedzieliśmy na salce zdecydowanie dłużej niż zazwyczaj, a co się działo w poniedziałek... to zapewne będzie opisane w relacji z Dnia Prowincji w tymże numerze Karmel Info.

Z naszej perspektywy, było bardzo miło zobaczyć tak wielu ojców (niektórych z nich po raz pierwszy). A kiedy wszyscy powoli rozjeżdżali się w swoje „rodzinne” strony, my cieszyliśmy się pozostając w Poznaniu, gdzie spędziliśmy jeszcze cały wtorek, głównie na odpoczywaniu po poniedziałku...

W środę, natomiast, udaliśmy się do Zwoli, ponieważ: a) odbywała się tam sesja formacyjna dla siostr profesek czasowych z Federacji Św. Józefa; b) o. Michał głosił siostronom konferencję na temat ślubów zakonnych; c) nas, nowicjuszy, zabrał więc ze sobą. Było to ze wszech miar wydarzenie „historyczne”, o czym zapewne w swej relacji siostry napomknąć nie zapomną. Dla nas niesamowitym wrażeniem było zobaczyć „siłę młodości” żeńskiego Karmelu w piętnastu białych welonach! Oprócz konferencji, siostry odbyły warsztaty w małych grupkach, a my skrzętnie skorzystaliśmy z okazji do wypoczynku (ile razy wspomnienie wypoczynku pojawia się w tej relacji?). Po warsztatach był też panel dyskusyjny, w którym wzięliśmy udział – miło było poznać trochę lepiej perspektywę naszych niemalże „rówieśniczek” w formacji. Mieliśmy też okazję, wspólnie z siostrami wybrać się, w ramach rekreacji, nad jezioro, na prywatnej posesji pani dobrodziejki zwolleńskiego klasztoru, za co serdecznie jej dziękujemy. Była to dla nas okazja do kilku indywidualnych rozmów z siostrami, co, miejmy nadzieję, stanie się przyczynkiem do serdecznych więzi siostrzano-braterskich. Zaopatrzeni w wodę i przekąski, wróciliśmy do Zamartego przed nocą, zajechawszy do Poznania, aby objeść braci z kilku kromek chleba. Bardzo jesteśmy wdzięczni, że daliśmy im okazję do tego dobrego z ich strony uczynku.

Kilka dni po powrocie, dotarły do nas nasze habity, dane na przymiarę do Gdańska. A wraz z nimi przysłała informacja, że jeden z nowych habitów jest już prawie gotowy, co narobiło nam jeszcze większego apetytu na składanie ślubów.

Jak co roku, braliśmy udział w uroczystościach Bożego Ciała. Pogoda była w sam raz, ku zadowoleniu wszystkich, procesja wyszła bardzo pięknie. Br. Marek niósł krzyż, a br. Sasza niósł tubę, co było dużo cięższym krzyżem. W „weekend” po Bożym Ciele odwiedzili nas goście – państwo Łapiccy z Wrocławia i pani Ewa Domagała z Poznania, którzy wraz z o. Tomaszem dokonali historycznego wydarzenia – zaśpiewania w Zamartem Mszy *Gaudens Gaudebo*. Bratu Markowi udało się dorzucić swoje trzy grosze, biorąc udział w śpiewie „tytułowej” pieśni, na zakończenie Mszy. Od naszych wrocławskich gości dostaliśmy w prezencie puzzle, 1000 elementów historii lotnictwa. Układanie ich było bardzo przyjemne i

wciągające – przez kilka dni nie istniało pojęcie „wolnej chwili”, dzięki czemu raz dwa ułożyliśmy obrazek i teraz... nie wiemy co z nim zrobić. Leży na stole w salce rekreacyjnej i czeka na decyzję.

Poza tym, codzienne życie toczy się w letnim rytmie dwusuwowego silnika kosy spalinowej. W tym roku pokrzywy nie obrodziły tak, jak w zeszłym, i miały tylko ok. 1,50m wysokości. Obrodziły za to: sałata (którą na śniadanie zazwyczaj liczyliśmy w listkach, a teraz w kilogramach), truskawki (spożywane w formie stałej, pitnej i zmiążdżonej), szczypior i inne, o które skrzętnie dbał o. Magister.

No i to tyle z czerwca... ach, jeszcze taka drobnostka... po ostatnim głosowaniu, 20-go czerwca, zostaliśmy DOPUSZCZENI do złożenia Pierwszej Profesji!!! Serdecznie wam dziękujemy za modlitwę i nadal się polecamy. Nasze śluby będą rozłożone w czasoprzestrzeni, ponieważ br. Aleksander przekroczy Bug dla ich złożenia, i już zostanie na Białorusi, gdzie czeka go formacja junioratu. Śluby br. Marka są planowane na 3 września w Zamartem. W lipcu będzie jeszcze zdawał egzamin dopuszczający do studiów na Wydziale Teologicznym UAM w Poznaniu – jak już może wiecie, pomniejsze seminaria archidiecezji Poznańskiej są zamykane, a klerycy przenoszeni na WT UAM.

Zostały nam więc dwa miesiące w Zamartem, ostatnia prosta. A żeby ona prosto nas prowadziła ku wypełnieniu Bożej woli w naszym życiu, prosimy was o modlitwę, nie zapominając o was w naszej. Pozdrawiamy gorąco!

bracia nowicjusze

PROWINCJA - SIOSTRY

Zwola: Pierwszy kurs dla profesek czasowych Federacji św. Józefa

Pierwszy kurs dla profesek czasowych Federacji św. Józefa przeszedł pod nazwą „historyczny” ☺. Odbył się on w dniach 06-11. 06. 2022 r. w klasztorze naszych Ojców w Zwoli.

Przyjechałyśmy z 9 klasztorów i było nas 15:

s. Maria Małgorzata od Krzyża (Warszawa); s. Maria Karolina od Słowa Bożego (Tryszczyn); s. Teresa Weronika od Maryi; s. M. Klara Franciszka od Jezusa Zmartwychwstałego; s. Rut od Oblubienicy Ducha Św.; s. M. Estera od Jezusa Kapłana (Wrocław); s. M. Marta od Krwi Chrystusa (Łasin); s. Konstancja od Miłosiernego Ojca i Macierzyństwa Maryi (Sucha Huta / Gdynia); s. Natalia Carmen od Matki Miłosierdzia; s. Maria od Słowa Wcielonego; s. Maria Magdalena od Miłości Miłosiernej (Gniezno); s. Agnieszka Teresa od Maryi – Miłującej Obecności (Borne Sulinowo); s. Maria Ewa od Pasterza Baranka (Tromso); s. Maria Ewa od Trójcy Przenajświętszej (Usole / Nowe Osiny); s. Maria od Jezusa Miłosiernego (Nowe Osiny).

Nad całością czuwały i wspierały nas swoją serdeczną obecnością nasze Matki:

m. Agnieszka od NMW Zawierzenia (Gdynia) – Przewodnicząca Federacji; m. M. Beata od Jezusa Eucharystycznego (Borne Sulinowo) – Formatorka Federacji; m. M. Józefa od Jezusa (Warszawa) – II Radna Federacji.

Pierwszego dnia miałyśmy radość poznać teren Klasztoru i Domu Rekolekcyjnego dzięki o. Romanowi.

Program konferencyjny rozpoczął się we wtorek i trwał do piątku, a naszymi prelegentami byli kolejno: o. Józef Tracz OCD, o. Michał Swarzyński OCD, o. Roman Hernoga OCD, o. Serafin Tyszko OCD.

O. Józef poruszył tematy: wspólnoty, budowania dojrzałych relacji i trudności pojawiających się w życiu wspólnotowym. Przypomnił nam m. in., że kluczowym aspektem, jeśli chodzi o życie we wspólnocie, jest praca nad osobistą dojrzałością, poznanie siebie i pamięć o tym, że tak jak sami dla siebie jesteśmy tajemnicą, tak i drugi człowiek jest dla nas tajemnicą, „ziemią nieznaną”.

W środę zostałyśmy ubogacone obecnością braci nowicjuszy (br. Marka i br. Aleksandra) z Zamartego, którzy przyjechali wraz z O. Michałem. Ten dzień poświęcony był rozważaniom nt. konsekracji zakonnej i realizacji ślubów. O. Michał dzielił się z nami cennymi uwagami i swoim doświadczeniem w przeżywaniu ślubów. Zostawił nam pokrzepiające zdanie: „Izaak będzie zwrócony tylko temu, kto nie zwątpił” i słowa śp. O. Kasjana: „Bóg da ci łaskę”.

Następnego dnia O. Roman przybliżył nam temat tożsamości osoby i tożsamości uczennicy. Pośród fundamentalnych zagadnień (mówiących m. in., że przeszłość jest składnikiem naszej tożsamości i trzeba ją

przepracować; że poznajemy siebie przez poznawanie Boga) Ojciec sygnalizował m. in. ważność otwartości na zdolność uczenia się przez całe życie: „Młody jest ten, kto chce się uczyć”.

Ostatnie, piątkowe konferencje O. Serafina poświęcone były „modlitwie – przeżywaniu Słowa”. Ojciec mówił m. in. o modlitwie umysłu i głębokiego serca jako o przyjacielskim przebywaniu z Tym, który nieustannie jest w „tabernakulum izdebki serca”; mamy być „zameldowanymi na stałe” w tym domu Trójcy Świętej. Poruszył też zagadnienie codzienności jako świętego Nazaretu, przestrzeni wcielania Słowa w życie.

Każdego dnia, po konferencjach dzieliłyśmy się w mniejszych grupkach swoimi przemyśleniami na zadane przez ojców tematy i pytania. Ostatnim etapem bloku konferencyjnego było wspólne podsumowanie naszej pracy w grupkach.

Uważam dzielenia za czas bardzo cenny, owocny i inspirujący do zastosowania niektórych praktyk w życiu, szczególnie jeśli chodzi o życie Słowem. Tematem otwartym i (w pragnieniu wielu z nas, jeśli nie wszystkich) wartym szczególnej uwagi (może na następnym zjeździe, jak Pan da) jest specyfika naszego terezańskiego charyzmatu, to co nas odróżnia od innych zakonów kontemplacyjnych. Okazało się, że nie było nam łatwo wyszczególnić przejrzyste te rysy.

Refleksjami z czwartkowego dzielenia nt. „Czym jest dla mnie powołanie karmelitanki bosej; jaki mam ideał?” miałyśmy okazję podzielić się z N.O. Prowincjałem, który odwiedził nas i pobłogosławił ☺ w święto Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana.

Stałymi punktami dnia były również: wspólne z Ojcami Oficjum; wspólna modlitwa wewnętrzna, Eucharystia – której przewodniczyli prelegenci prowadzący wykłady w danym dniu, wspólne z Ojcami „mówione” posiłki, które były cennym czasem wzajemnego zapoznawania się.

W piątek miałyśmy zapewniony czas milczenia: był to dzień skupienia trwający do kolacji, a wieczorem spotkałyśmy się wszystkie wraz z naszymi Matkami na podsumowanie całości kursu i podzielenie się przemyśleniami i praktycznymi uwagami.

Z wyjazdu zachowałam wdzięczność za doświadczenie karmelitańskiej rodzinności, tworzenia wspólnoty z naszymi Braćmi w Karmelu (Ojcami i Bratem Diakonem Bogusławem); radość z tego, że już z siostrami nie jesteście sobie anonimowe, że mogłyśmy się poznać, poszerzyć pole widzenia na różne tematy.

Sobotnia Liturgia Słowa ze wspomnienia św. Barnaby podarowała nam słowa na koniec kursu: „Idźcie i głoscie”. ☺ Teraz życie codzienne jest tą przestrzenią uczenia się wprowadzania w czyn – głoszenia życiem poznanych i bogatych treści...

s. Maria od Jezusa Miłosiernego (Nowe Osiny)

Gniezno: Nawiedzenie Cudownego Obrazu Matki Bożej Częstochowskiej

Matka Boża, w jasnogórskiej ikonie, w swojej pielgrzymce po parafiach archidiecezji gnieźnieńskiej, zawiąta także do naszego karmelitańskiego ogrodu.

W wezwaniu z 14.09.2022 Zostałyśmy zaproszone do przeżywania czasu w szczególnej bliskości z Maryją, na Jej wzór i z Jej pomocą. Tym bardziej cieszyłyśmy się, że Pani Galilejska w kopii jasnogórskiego obrazu trafiła teraz do nas, jako niezastąpiona Przewodniczka w podążaniu za Jej Synem Jezusem.

„Maryjo, Święta Boża Wędrowniczko! Nasza Matko i Przyjaciółko!” - wołałyśmy sercem i duszą. -Uręczone Jej pięknem, szeroko otworzyłyśmy się na Jej obecność w naszej karmelitańskiej wspólnotcie. Czułyśmy potrzebę Jej matczynej nawiedziny. Chciałyśmy przez ten czas patrzeć na Nią, słuchać Jej i uczyć się jak stać się służebnicą Jezusa, córką miłującego Boga. Byłyśmy przekonane, że potrzebujemy Jej wrażliwego Serca, przy którym będziemy się uczyć jak zachwycić Serce Boga, jak stawać się coraz mniejszą, ukrytą, pokorną, zapominającą o sobie. Poczuliśmy się zaproszone, by wejść do raju Serca Maryi kontemplując Jej niezachwianą wiarę. Ona jest miastem ucieczki dla grzeszników, Arką Przymierza dla Nowego Ludu Bożego, Przybytkiem i Miejscem Spotkania z Oblubieńcem. Wierzyłyśmy, że Ta, która jest Oblubienicą Ducha Świętego będzie wołała za nami, abyśmy umocnione Jego obecnością nigdy nie opuszczały Jej Serca. Wierzymy, że gdy nas wspierać będzie nie zbłądzimy, nie upadniemy, gdy przewodniczyć nam będzie, nie doznamy znużenia i dojdziemy do celu.

15 czerwca nastąpił ten uroczysty moment. Z kwiatami, ubrane w białe płaszcze czekałyśmy przy bramie klauzurowej na naszego Gościa. Kiedy wjechał samochód i przy jasnogórskich fanfarach ukazywała się Ikona Maryi, byłyśmy bardzo przejęte. Ojciec Paweł, kustosz jasnogórskiego obrazu, zachęcił nas do złożenia pocałunku na jego ramie. Potem w procesji przez ogród, ze śpiewem kanonów ruszyłyśmy do chóru, gdzie Matka Boża miała przygotowany swój tron. Nie zabrakło przy nim kwiatów z naszego

ogrodu i biało - czerwonych akcentów. Ze wzruszeniem odśpiewaliśmy tradycyjną i jakże wymowną pieśń: „Z dawna Polski Tyś Królową”. Od tego momentu rozpoczęliśmy czuwanie przy Tej najlepszej z Matek zawierając Jej wszelkie nasze osobiste, wspólnotowe, rodzinne, a także narodowe intencje, ogarniając duchowo także Ukrainę i troskę o pokój.

Tego dnia tzn. w wigilię Bożego Ciała, uroczystość odśpiewaliśmy pierwsze nieszpory w obecności Tej, która dała mąkę na chleb naszego zbawienia. W samą uroczystość Bożego Ciała poranną Mszę świętą odprawił o. Paweł. Na kazaniu podzielił się z nami swoją drogą powołania i szczególną miłością do Maryi. Byliśmy dotknięte jego świadectwem. W ciągu dnia adorowaliśmy Jezusa ukrytego w Najśw. Sakramencie w obecności milczącej i zasłuchanej Maryi. Wieczorną rekreację spędziliśmy w towarzystwie Ojca Pawła.

Trzeciego dnia, już prawie na pożegnanie Maryi, zaśpiewaliśmy uroczyste „Salve Regina”. Był też czas na pamiątkowe zdjęcia, a od godziny miłosierdzia do rozstania trwałyśmy wszystkie na modlitwie. Potem nadszedł czas pożegnania. O 16.00 do chóru wszedł o. Paweł, i osoby pomagające nieść Ikonę. Nasza Matka zaintonowała pieśń „Raduj się Maryjo” i w krótkim, ale bardzo poruszającym podziękowaniu Maryi za przybycie do nas, zawierzyła nas Jej macierzyńskiemu Sercu. O. Paweł podziękował nam za świadectwo wiary płynące z naszego życia i powierzył się naszym modlitwom. Na koniec na krótką modlitwę, wybrałyśmy się na nasz cmentarz gdzie spoczywają nasze poprzedniczki i fundatorki, M. Józefa i s. Maria. Wzruszone i przejęte żegnałyśmy pocałunkiem jasnogórską ikonę w której tak naprawdę dane nam było doświadczyć obecności Tej, która jest naszą Matką, Królową, Siostrą i Przyjaciółką.

Czerwiec zakończyłyśmy miłym jubileuszowym akcentem 40-lecia profesji naszej Matki M. Magdaleny od Miłosierdzia Bożego i 27. rocznicą naszej gnieźnieńskiej fundacji.

Z Karmelu w Warszawie

Miesiąc czerwiec, liturgicznie zwyczajowo powiązany z kultem Najświętszego Sera Pana Jezusa, w naszej Wspólnocie przebiegał w tym roku na kanwie różnorodnych, nadzwyczajnych wydarzeń, ubogacających w znaczący sposób naszą „monotonie obserwacji zakonnej”. Wydarzenia te w sposób szczególnie ukierunkowały nasze myśli i modlitwy w stronę komunii wewnątrz-zakonnej, która na różnoraki sposób się przez nie ujawniała oraz pobudzały nas do odnowienia gorliwości w pełnieniu apostołat modlitwy i ofiary w intencji naszego Zakonu oraz kapłanów i powołań kapłańskich.

Jednakże miesiąc rozpoczęliśmy innym, nieco rekreacyjnym akcentem. 1 czerwca jest bowiem obchodzony jako międzynarodowy Dzień Dziecka. Nie zapomniała o tym nasza postulanka i przygotowała na tę okazję miłą niespodziankę. Na wieczornej rekreacji zaprosiła nas do wspólnej zabawy, prezentując różnego rodzaju, przygotowane przez siebie krzyżówki, rebusy i zagadki, które wspólnie rozwiązywałyśmy. Ponieważ trwałyśmy w nowennie do Ducha Świętego, tematyka zabawy powiązana była z Uroczystością Zesłania Ducha Świętego. Choć rekreacyjny wieczór miał w dużej mierze charakter zabawy integrującej naszą Wspólnotę, miał też pewne edukacyjne i duchowe przesłanie – mogłyśmy sprawdzić poziom naszej wiedzy religijnej i znajomości Pisma Świętego, a jednocześnie w jakiś sposób również przygotować się do przeżywania tej ważnej dla nas uroczystości. Była to też okazja do przypomnienia sobie, że mimo upływu lat zawsze jesteśmy dziećmi naszego Ojca w niebie...

W pierwszy piątek miesiąca, 3 czerwca, po porannej Eucharystii zwyczajowo już uczestniczyłyśmy w nabożeństwie do Najświętszego Serca Pana Jezusa, pragnąc wynagrodzić Mu za doznawane zniewagi, a także prosząc o pokój na świecie, zwłaszcza w Ukrainie i modląc się w intencji kapłanów. Na cotygodniowej kapitule klasztornej, która miała miejsce tego dnia, Nasza Matka zainaugurowała cykl wykładów wygłaszanych dla całej naszej Wspólnoty, poświęconych zagadnieniu życia konsekrowanego. Ufamy, że pomogą nam one świadomiej i głębiej przeżywać nasze oddanie się Bogu i gorliwiej angażować się w realizację powołania danego nam przez Pana.

W sobotę, 4 czerwca, przeżywałyśmy wigilię Uroczystości Zesłania Ducha Świętego. By lepiej przygotować się do obchodów samej uroczystości, zorganizowałyśmy w tym dniu wspólnotowy dzień skupienia. Dla chętnych siostr istniała też możliwość nocnego czuwania.

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, która w tym roku przypadła 5 czerwca, to w naszej klasztornej kaplicy uroczystość odpustowa. Czas szczególnej łaski i modlitw o światło Ducha Świętego w rozeznawaniu i podejmowaniu wyzwań obecnego czasu. W związku z tym na poranną Mszę Świętą zaprosiłyśmy Naszego Ojca Prowincjała – o. Jana Malickiego OCD. Po celebracji liturgicznej udałyśmy się z Naszym Ojcem do refektarza na śniadanie i wspólne świętowanie – zarówno uroczystości patronalnej, jak i przypadających następnego dnia imienin Naszego Ojca. Spotkanie przebiegało w radosnej atmosferze. Nasz Ojciec podzielił się z nami swoimi przeżyciami i przemyśleniami ze spotkania Konferencji Przełożonych Wyższych Karmelitów Bosych z Europy i Bliskiego Wschodu (CEP), mającego miejsce w Lisieux, z którego zaledwie kilka dni wcześniej wrócił. Cieszymy się i zawsze jesteśmy wdzięczne za to, że uczestnicząc w tego typu spotkaniach możemy umacniać z naszymi ojcami więzi w obrębie naszej Zakonnej Rodziny, a tym samym pomagać sobie nawzajem w realizacji charyzmatu. Uroczystość Zesłania Ducha Świętego uczciliśmy zwyczajowo wielką rekreacją. Był to moment wytchnienia, a zarazem duchowego przygotowania do mających nastąpić kolejnych wydarzeń.

Dzień później, 6 czerwca, po południu rozpoczął się bowiem w Zwoli koło Poznania Kurs Formacyjny Federacji św. Józefa dla Profesek Czasowych, na który udała się z naszej Wspólnoty s. Małgorzata od Krzyża, profeska czasowa, oraz Nasza Matka, będąca Radną Federacji. Ponieważ dojazd (z przesiadkami) zajmował dość dużą ilość czasu, Siostry musiały wyruszyć w drogę zaraz po porannej Mszy Świętej. Towarzyszyłyśmy im duchowo naszą modlitwą przez cały czas trwania kursu, a więc do soboty, 11 czerwca, jednocześnie niecierpliwie oczekując na ich powrót. Miał on miejsce 12 czerwca, w Uroczystość Trójcy Świętej, po południu. Na wieczornej rekreacji tego dnia z zaciekawieniem wysłuchałyśmy relacji Sióstr z pobytu w Zwoli, jak i też w Klasztorze naszych Sióstr we Wrocławiu, który odwiedziły w sobotę, 11 czerwca, w drodze powrotnej do Warszawy. Opowiadania zobrazowane zostały przez liczne zdjęcia z wyjazdu, które również wspólnie obejrzałyśmy. Uroczystość patronalną naszej Prowincji, jak też i powrót naszych Sióstr uczciliśmy wielką rekreacją. Cieszymy się, że możemy uczestniczyć w tego typu inicjatywach organizowanych w ramach Federacji, wzajemnie poznając się i ubogacając, ożywiając gorliwość życia charyzmatem terezańskim, więzi międzyklasztorne oraz relacje z Naszymi Ojcami, którzy zaangażowali się w organizację kursu, udostępniając w swym ośrodku rekolekcyjnym miejsce, tworząc w nim rodziną atmosferę, poświęcając czas na przygotowanie i wygłoszenie konferencji, towarzysząc Siostrze w tych dniach. Ufamy, że kurs wyda pozytywne owoce, umocni więzi nas łączące, pomoże w ożywieniu komunii między klasztorami i wzajemnej pomocy w trudnościach, które często napotykamy w realizacji naszego charyzmatu. Ufamy również, że tego typu spotkania doczekają się swej kontynuacji.

Miesiąc czerwiec to zazwyczaj również czas prymicji kapłańskich, a więc okazja do szczególnej modlitwy za nowo wyświęconych prezbiterów. W naszym klasztorze miały w tym miesiącu miejsce dwie msze prymicyjne. Pierwsza odbyła się 13 czerwca, w godzinach rannych. Mszę prymicyjną koncelebrowali dwaj w tym roku wyświęceni neoprezbiterzy z Seminarium Duchownego Archidiecezji Warszawskiej – ks.

Szymon Migalski i ks. Piotr Kostrzewa. Po Eucharystii i śniadaniu udaliśmy się na spotkanie z naszymi gośćmi do rozmównicy. Z zaciekawieniem wysłuchaliśmy opowiadań o historii ich powołania, trudnościach, jakie napotkali w związku z jego podjęciem i realizacją, a także przemyśleń odnośnie aktualnego stanu Kościoła i coraz bardziej zlaicyzowanego społeczeństwa oraz obaw co do przeszkód, jakie mogą napotkać w swej pracy duszpasterskiej. Po raz kolejny spotykając się z młodymi kapłanami, byliśmy pozytywnie zaskoczeni ich duchową dojrzałością i głębią przemyśleń. Mając świadomość trudów, z jakimi mogą się spotkać w realizacji powołania, obiecałyśmy duchowe i modlitewne wsparcie.

Druga Msza Święta prymicyjna miała miejsce już pod koniec miesiąca, 23 czerwca o godz. 17. Odprawił ją znajomy z rodzinnej parafii jednej z naszych Sióstr, Misjonarz Świętej Rodziny – ks. Michał Młotek. Po Eucharystii uwieńczonej prymicyjnym, papieskim błogosławieństwem i po kolacji udaliśmy się zwyczajowo do rozmównicy na spotkanie z naszym gościem. I tym razem z zaciekawieniem wysłuchaliśmy opowiadań Księdza, poszerzonych o własne spostrzeżenia i refleksje dotyczące życia kapłańskiego i trudności, z jakimi borykają się dziś kapłani, które niejednokrotnie prowadzą ich do kryzysów. Również ta bogata w treści relacja była dla nas niezwykle ważna, uświadamiając nam problemy pracy duszpasterskiej kapłanów, o których żyjąc za klauzurą często nie wiemy. Zmobilizowało nas to do gorliwszej modlitwy w intencji kapłanów, szczególnie przeżywających kryzysy powołania, ale też i powołanych do kapłaństwa, którzy niejednokrotnie muszą zmagać się z licznymi trudnościami, by powołanie to podjąć i w nim wytrwać. Intencje te powierzałyśmy Bogu zwłaszcza podczas całodziennej adoracji, która miała miejsce następnego dnia, w Uroczystość Najświętszego Serca Pan Jezusa.

W miesiącu czerwcu (16 czerwca) przypadła również Uroczystość Bożego Ciała (Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa). W dniu tym, po Mszy Świętej, zorganizowałyśmy małą procesję z Najświętszym Sakramentem po naszym ogrodzie. O. Janusz Dołbakowski CSsR, który ją prowadził, przy każdym z prowizorycznych ołtarzy błogosławił Najświętszym Sakramentem nasz ogród, okoliczne bloki i wieżowce, a na końcu i sam klasztor. W dniu tym miałyśmy również całodzienną adorację Najświętszego Sakramentu.

W piątek po Bożym Ciele, 17 czerwca, czekała nas kolejna miła niespodzianka. Na poranną konwentualną Eucharystię przyjechał do nas Nasz Ojciec Prowincjał wraz z o. Karolem Milewskim OCD. O. Karol od kilku lat przebywa w konwencie naszych ojców na Górze Karmel (w Hajfie), co jakiś czas przyjeżdżając na wakacyjny urlop do Polski. Po Eucharystii i śniadaniu spotkałyśmy się z Ojcami rozmównicy. Była to

już druga wizyta o. Karola w naszym Klasztorze od czasu jego wyjazdu do Ziemi Świętej. Z wielkim zainteresowaniem słuchałyśmy opowiadań Ojca dotyczących warunków życia w Ziemi Świętej, miejsc, w których nasz Zakon ma swe korzenie, ale też obecnych zajęć Ojca, tak, że rekreacyjne spotkanie „nieco” się przedłużyło. Jednakże było dla nas bardzo ubogacające i ufamy, że podczas kolejnych „wakacji” Ojca doczeka się kontynuacji.

Następnego dnia, tj. w sobotę, 18 czerwca, po południu o godz. 18 odbyła się w naszej kaplicy comiesięczna Msza św. w intencji Ojczyzny, sprawowana przez Naszego Ojca Wojciecha Ciaka OCD. Pod koniec Eucharystii, jak za każdym razem, miało miejsce odczytanie przez p. Artura Bocheńskiego kolejnego fragmentu *Autobiografii mistycznej* sł. Bożej Matki Teresy Marchockiej oraz specjalna modlitwa o jedność narodu polskiego. Był to dla nas również ważny moment mobilizujący do zintensyfikowania modlitw w intencji Ojczyzny. Skorzystaliśmy z okazji, że Nasz Ojciec Wojciech odprawił tego dnia dzień skupienia przy naszym klasztorze, i poprosiliśmy Go o poświęcenie jednej z nowo wyremontowanych cel. Wraz z Naszym Ojcem „zwiedziłyśmy” również remontowaną część budynków przyklasztornych (oficyna), która jest już prawie wykończona i, jak ufamy, niebawem zostanie oddana do użytku.

Pod koniec miesiąca miały miejsce jeszcze dwa ważne dla nas wydarzenia – 27 czerwca, w ramach formacji stałej Federacji św. Józefa Nasza Matka wygłosiła on-line wykład p.t. *Recepcja świętości życia Św. N. M. Teresy przez M. Teresę od Jezusa Marchocką*, wieńczący jednocześnie ten rok formacyjny w naszej Federacji. Tematyka wykładu dla naszej Wspólnoty jest bardzo bliska – sł. Boża Matka Teresa Marchocka jest powiem fundatorką pierwszego klasztoru Karmelitanek Bosych w Warszawie, tym bardziej zatem nam patronuje. Od pewnego czasu nasz klasztor szerzy jej kult, głównie poprzez organizowanie comiesięcznych Eucharystii, podczas których za jej wstawiennictwem modlimy się w intencji naszej Ojczyzny. Nasza Matka podjęła się też próby tłumaczenia *Autobiografii mistycznej* M. Teresy Marchockiej z języka staropolskiego na współczesny. Przetłumaczone fragmenty *Autobiografii* są odczytywane za każdym razem po owych comiesięcznych Mszach Świętych. Dlatego też, choć sylwetka sł. Bożej jest nam dość dobrze znana, z wielką uwagą wysłuchałyśmy prelekcji Naszej Matki, w sposób systematycznie uporządkowany ukazującej, jak M. Teresa Marchocka żyła duchowością św. Teresy od Jezusa i jak nauki przez nią przekazane na temat świętości i życia duchowego starała się wcielić w swe życie. Wykład ten pozwolił nam również wyciągając wnioski praktyczne dla osobistego życia duchowego, zmierzającego do realizacji świętości na drodze powołania karmelitańsko – terecjańskiego, które każdej z nas zostało dane i zadane.

Miesiąc uwieńczyło jeszcze jedno ważne dla nas wydarzenie. Udając się w daleką podróż w głąb Rosji, zatrzymała się u nas na nocleg s. Ewa z Usola wraz z towarzyszącą jej m. Janą z Nowych Osin. S. Ewa, po odbytej trzyletniej formacji początkowej w Nowych Osinach, wracała do rodzimego Klasztoru w Usolu Syberyjskim. Ze względu na utrudnienia związane z wojną, droga ta była dość długa i uciążliwa, składająca się z kilku etapów, z których pierwszym była podróż autobusowa do Kalinigradu. Ponieważ autobus odchodził z Warszawy wcześniej rano, Siostry postanowiły przyjechać do Stolicy dzień wcześniej i zatrzymać się u nas na nocleg. Bardzo ucieszyłyśmy się, że mogłyśmy je u nas gościć. Była to okazja, by wspólnie się spotkać, wzajemnie poznać, pokazać naszym gościom część Klasztoru i ogrodu. Z zaciekawieniem wysłuchałyśmy opowiadań Matki o naszych Siostrach z Osin i Usola, a także s. Ewy o historii jej powołania oraz o Rosji i rodzinnym mieście s. Ewy, odległym Jekaterynburgu. Czas wspólnie spędzony upłynął w rodzinnej atmosferze. Następnego dnia, 29 czerwca, wcześniej rano pożegnałyśmy się z Siostrami, przekazując pozdrowienia naszym Siostrom w Osinach i dalekim Usolu i zapewniając s. Ewę o pamięci w modlitwie. Ufamy, że dane nam będzie niebawem się spotkać. W razie potrzeby, jesteśmy zawsze otwarte na udzielenie gościny będącym przejazdem w Warszawie Siostrom, co jest również dobrą okazją do umocnienia naszych siostrzanych więzi.

Upalny w tym roku czerwiec był dla nas bogaty w wydarzenia. Patrząc z perspektywy wiary, widzimy w nich nowe wyzwania, które Bóg przed nami codziennie stawia, poprzez które do nas w jakiś sposób przemawia, poprzez które nas formuje, prowokuje do wzrostu. Uczymy się nieustannie rozpoznawać, czego Bóg od nas poprzez te wydarzenia oczekuje, jaką chce nas prowadzić drogą. Kontemplując otwarte Serce Jezusa, staramy się na Jego wzór kształtować nasze serca, by być zawsze, tak jak Ono, nastawione na pełnienie woli Ojca i otwarte na ludzi, wrażliwe na ich potrzeby i gotowe służyć tak, jak możemy, zgodnie z naszym powołaniem.

We Wrocławiu przeżywałyśmy Beatyfikację

11 czerwca przeżywałyśmy we Wrocławiu niecodzienną uroczystość. Po raz pierwszy miała tu miejsce beatyfikacja. Wpisane do katalogu Błogosławionych, to Męczenniczki elżbietańskie- S. Maria Paschalis Jahn i jej dziewięć Towarzystek; niektóre z nich chodziły ulicami naszego miasta...

Stały się nam one bardzo bliskie dzięki 9-miesięcznemu przygotowaniu do tego wydarzenia, o co zabiegały związane z nami więziami przyjaźni wrocławskie Elżbietanki. Ze Służebnicami Bożymi łączył nas też budzący grozę los wielu kobiet z Ukrainy w trwającej tam obecnie wojnie. Służebnicom Bożym, po podpisaniu przez Papieża Franciszka (19.VI. 2021) dekretu o ich męczeństwie, powierzałyśmy w nowennach naszą wielką troskę o pokój na Ukrainie i nawrócenie Rosji oraz inne trudne sprawy.

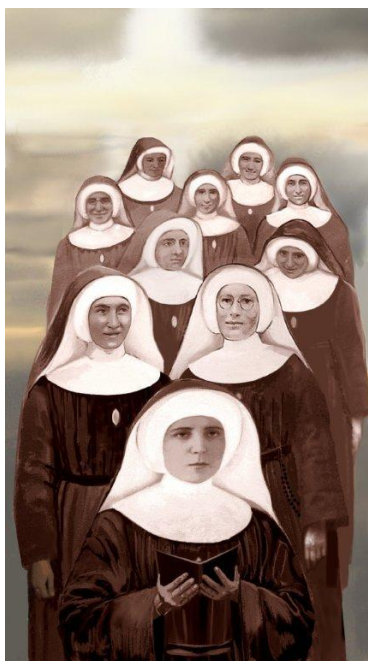

Naszą przedstawicielką na uroczystość Beatyfikacji była S. Anna , a w klauzurze uczestniczyłyśmy we Mszy św. transmitowanej przez 1 program TVP. „Bogactwo duchowe Bł. Siostry Marii Paschalis i jej dziewięciu Towarzystek inspirowane do bycia lepszym”, mówił w homilii Ks. kard. Marcello Semeraro, który, jako Prefekt Kongregacji do spraw kanonizacyjnych, przewodniczył Uroczystości. Kaznodzieja zwrócił uwagę na ogromną wartość konsekrowanego dziewictwa, którego broniły Męczennice i zaznaczył, że właśnie w nich godność kobiety.

Nowym Błogosławionym , a także Wrocławiance, św. Edycie Stein, z radością i wielką nadzieją powierzymy, jak do tego zachęcił Kardynał Semeraro na koniec homilii, nasze troski, naród ukraiński, uchodźców i nasze dążenie do pokoju.

Siostra Miriam Zając CSSE, jako postulatorka procesu beatyfikacyjnego na szczeblu diecezjalnym, zadała sobie wiele trudu, by spośród ok. 100 Elżbietanek, które zginęły z rąk czerwonoarmistów w obronie czystości - swojej lub swych podopiecznych – a których pamięć przetrwała w ich Zgromadzeniu, wybrać te, o których dało się uzyskać wystarczająco dużo wiadomości potrzebnych do rozpoczęcia procesu. Pozwoliło to także na stworzenie krótkich biogramów każdej z Sióstr wyniesionych na ołtarze. Z drugiej

strony, zebrane wiadomości umożliwiły Siostrze Felicynie Szewczyk, również Elżbietance, ukazać nam Je na licznych szkicach i malowanych przez nią obrazach – każda twarz ma tutaj oryginalny charakter i osobisty rys. Przemawia do serca patrzącego sobie właściwym językiem. Ostatni - beatyfikacyjny obraz – ukazuje elżbietańskie Panny Mądre zanurzone w promieniach Bożej łaski. Ich wzrok pada jak gdyby poza ramy obrazu – na ołtarz główny wrocławskiej katedry z ukrzyżowanym Chrystusem, który dał im udział w Swojej Męce.

Aby zapoznać się z Błogosławionymi, S. Marią Paschalis Jahn i każdą z Jej 9 Towarzystek, wystarczy wejść w internecie na stronę Sióstr Elżbietanek Prowincji Wrocławskiej. Cenna jest też pozycja O. Zdzisława Kijasa OFM, zaangażowanego w proces z ramienia Kongregacji, pt. „Dziesięć Panien Mądrych. Męczenniczki elżbietańskie”, wydana przez Bratni Zew.

Po tych głębokich przeżyciach czekało nas w tym dniu jeszcze jedno epokowe, jak na Wrocław, „który leży na uboczu”, wydarzenie. Oto wróciły z kursu formacyjnego w Zwoli nasze czasowe profeski: S. Weronika, S. Klara, S. Rut i S. Estera – ubogacone zwłaszcza duchem rodzinnym i prawdziwie karmelitańską atmosferą cechującą to spotkanie. Wraz z nimi przyjechały trzy Matki, które przyjęły nasze zaproszenie i przybyły ze „swoimi” juniorkami. Zatrzymały się na krótko: tylko niecałą dobę – Matka Józefa z S. Małgorzatą z Warszawy i Matka Beata z S. Teresą z Bornego – i pozwoliły nam choć trochę poczuć klimat własnych Wspólnot. Matka Agnieszka potraktowała to spotkanie jako wizytę siostrzaną i razem z Siostrą Konstancją spędziły u nas dwie doby. To ubogające spotkanie zacieśniło jeszcze więzi łączące nasze Wspólnoty, a relacje naszych młodych Sióstr z kursu formacyjnego wniosły radość: Karmel tętni życiem i z nadzieją kroczy w przyszłość!

PROWINCJA - OCDS

Czekaliśmy na to długo... czyli o zamarskiej Uczcie Duchowej

Po dwuletnim okresie przerwy spowodowanym pandemią koronawirusa w końcu zebraliśmy się na 20. spotkaniu Rodziny Szkaplerznej Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych. Miało to miejsce w 1. sobotę lipca, czyli 2.07. 2022r., a swoje podwoje przed nami otworzyło już tradycyjnie sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Zamartem k/Chojnic.

Spotkanie przebiegało pod hasłem „Królowo Pokoju i Królowo Karmelu osłoń nas swoim szkaplerzem jak tarczą”, a jego centrum stanowiła

Eucharystia sprawowana przez o. Delegata, Roberta Marciniaka OCD wraz ze sporą grupą miejscowych i przyjezdnych kapłanów.

Zjechaliśmy się z różnych stron Polski (Elbląga, Bydgoszczy, Warszawy, Sopotu i innych), by pokłonić się Matce Bożej Szkaplerznej. Próbowaliśmy dotrzeć na godzinę 10-tą, by uczestniczyć w całości uroczystości - komu się nie udało, przemykał zawstydzony chyłkiem. Miało się wrażenie, że zamarcie sanktuarium – rozświeconie piękną aurą - pęka w szwach. Modlitwom i rozważaniom towarzyszył zespół Hortus Dei z Konina, wznosząc nasze serca ku Bogu (niejako na skrót, bowiem tak piękne było ich granie i śpiewanie).

O. Delegat mówił o wielkiej wartości i potrzebie pokoju, zapewniając, że będąc darem Boga, wypływa też z czystego serca i ludzkich drobnych działań (możemy promieniować pokojem, siać go i rozsiewać). Jeżeli chcemy się nim cieszyć, sami musimy uczestniczyć w jego budowaniu (w trudach i znoju). I do tego zachęcał.

Ten zamarcie czas był czasem nieustającej UCZTY: po uczcie uwielbieniowej, modlitewno-śpiewaczej, prowadzonej przez o. Krzysztofa Piskorza i zespół koniński, nastąpiła Uczta Eucharystyczna, która w sposób naturalny przeszła w radosne spotkanie z drugim człowiekiem (znanym, lubianym, cenionym... przy wspólnym stole... zupie, cięcie i kawie, ale głównie przy dobrym słowie współbrata i siostry – niejako w jego cieniu). Rozradowani czasem spotkania i otwierania serca wróciliśmy do sanktuarium na niesamowity dwugłos o „Maryi zawsze i we wszystkim” (o. Krzysztofa Piskorza OCD i o. Jarosława Górki OCD), który przeszedł w refleksję nad tajemnicami różańca i sam różaniec.

Uroczystości zakończyła procesja z figurą Maryi i błogosławieństwo w sanktuarium... a tak naprawdę: radosne pożegnania przy samochodach.

Serca jeszcze długo szalały z miłości do Boga i ludzi... i pewnie działa się to za sprawą Maryi, Naszej Matki, a na ich szaleństwo złożyły się też zakupy płytowe (płyta zespołu) i książkowo-broszurowe (piękna książeczka, wydana przez Flos Carmeli, Rafała Kalinowskiego „Maryja zawsze i we wszystkim”, a także ostatni numer „Pod płaszczem Maryi”).

Wywieźliśmy z Zamartego WIELE: radości, Bożego pokoju, dobrego słowa (i Bożego, i ludzkiego), tajemnicze wewnętrzne spotkanie z Panem... No cóż, warto było być!

Gabriela Żylińska OCDS

Kanoniczne erygowanie wspólnoty w Szczecinie

Dnia 28 maja 2022 roku w szczecińskiej wspólnotcie OCDS pod wezwaniem św. Teresy od Dzieciątka Jezus i Najświętszego Oblicza odbyła się uroczystość jej erygowania. Na święto przybyli delegat ds. świeckiej gałęzi Karmelu prowincji warszawskiej, o. Robert Marciniak, oraz asystent szczecińskiej wspólnoty, o. Krzysztof Pawłowski. Nieobecny był – z przyczyn zdrowotnych – o. Placyd Ogórek, dawny asystent wspólnoty, po dziś dzień będący z nią w kontakcie i bardzo zaangażowany w jej sprawy. Akt erygowania został ogłoszony podczas Mszy Świętej u szczecińskich Sióstr Karmelitanek Bosych. W trakcie tej Mszy Św. członkowie wspólnoty dokonali również odnowienia swoich przyrzeczeń.

Po Mszy Św. udano się na wspólny obiad, a po nim na rozmowy przy stole, zastawionym przez członków szczecińskiej wspólnoty. Po nich przystąpiono do wyborów Rady Wspólnoty. Do komisji skrutacyjnej zostały powołane trzy osoby przed pierwszymi przyrzeczeniami. Osób uprawnionych do głosowania było dziesięć, z czego dziewięć obecnych. Spośród nich została wybrana Rada Wspólnoty. Głosowanie było krótkie i wszyscy przyjęli funkcje, do których zostali wybrani. Skład nowej Rady Wspólnoty: Krystyna Repke – przewodnicząca, Maria Karczyńska – formator, Wioletta Sekuła – radna i skarbnik, Anna Przek – radna, Joanna Sidor – radna i sekretarz. Po wyborach i zatwierdzeniu ich przez o. Roberta spotkanie zostało zakończone Nieszporami wspólnie z siostrami karmelitanekami.

Joanna Sidor, Ireneusz Statnik

Konin: Rekolekcje, przyrzeczenia i przyjęcie

Pod koniec czerwca, w dniach 24-26, konińska wspólnota OCDS odbyła swoje coroczne rekolekcje w Grąblinie, pierwotnym miejscu spotkań wspólnoty. Temat przewodni brzmiał: „Maryja w Karmelu”. Rekolekcje prowadził asystent wspólnoty o. Aleksander Szczukiecki OCD.

Wspaniałe miejsce w klasztorze sióstr Anuncjatek w lesie grąblińskim k. Lichenia dało nam piękną przestrzeń wyciszenia się oraz rozważania w ciszy własnej wiary i relacji z Bogiem. Rekolekcje wspólnoty stały się okolicznością do uroczystego złożenia przyrzeczeń czasowych i przyjęcia nowego członka do wspólnoty.

Ojciec rekolekcyjista, podczas sprawowanej w ostatni dzień rekolekcji Mszy Św. przyjął przyrzeczenie Iwony od św. Teresy od Dzieciątka Jezus (Frątczak) oraz akty postanowienia przyjmowanej do wspólnoty Edyty od Ducha Świętego (Badowskiej).

Rekolekcje były piękną okazją pogłębienia relacji z Bogiem i Maryją, Królową i Opiekunką Karmelu. Była cisza, konferencje, modlitwa, ale też chwile wzruszeń. Bogu niech będą dzięki za ten czas !

Ewelina Trzos OCDS

Warszawa: Relikwie św. Teresy od Dzieciątka Jezus

W sobotę, 5 marca 2022 roku w naszej Warszawskiej Wspólnocie OCDS miało miejsce wyjątkowe wydarzenie – wreszcie dotarły do nas z Lisieux relikwie I stopnia świętej Teresy od Dzieciątka Jezus i Najświętszego Oblicza.

Dlaczego to zdarzenie wyjątkowe? Relikwie zawsze są bezcenną pamiątką po świętych. Bliskość i namacalność relikwii ma wzmacniać naszą wiarę: tak jak święci, możemy stać się prawdziwie i w pełni szczęśliwi, jeśli wciąż będziemy pozostawać blisko Boga. Relikwie przypominają i zobowiązują. Wpatrzeni w przykład świętych mamy troszczyć się by Boże plany i pragnienia podtrzymywać w nas samych; nie gasić, nie zapominać, rozpoznawać i mądrze w życiu rozwijać, przekuwać w czyn, naśladować świętych w ich wędrówce do nieba.

Droga, którą święta Tereska zaprezentowała światu, nazywa się małą drogą lub drogą dziecięctwa duchowego. „*Ja także chciałabym znaleźć*

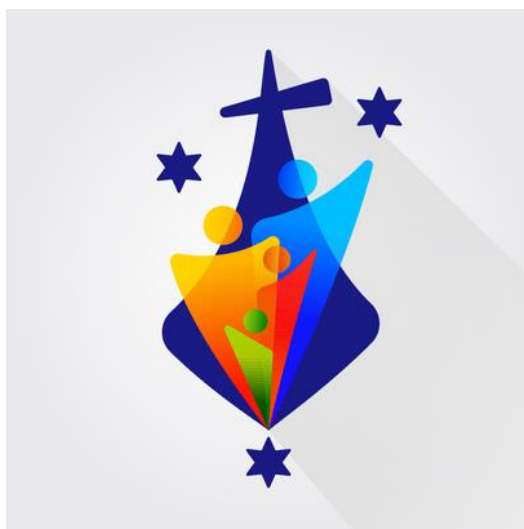
winę, aby wznieść się aż do Jezusa, gdyż jestem za mała, żeby wspinać się po stromych schodach doskonałości – mówiła. Co to oznacza w praktyce? Zaufać Bożej miłości i stawać się coraz mniejszym. Uznać swoją nędzę i bezradność w zdobywaniu kolejnych stopni świętości. Oczekiwać wszystkiego od Boga. Kluczem dla świętej stało się: wiele kochać, a nie: wiele robić. Jej drogą do nieba było więc ufne rzucenie się w ramiona Ojca.

Święta z Lisieux przed swoją śmiercią powiedziała: „*Chcę, przebywając w niebie, czynić dobro na ziemi. Po śmierci spuszczę na nią deszcz róż*”. Prosimy więc: Święta Tereso od Dzieciątka Jezus, wspieraj nas na naszych małych drogach, byśmy jak Ty swoją pokorną postawą przyciągali Bożą miłość i umieli się nią dzielić z innymi...

Agnieszka Afek

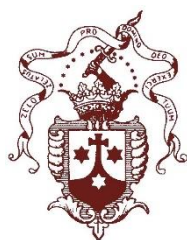
W SKRÓCIE

- ✚ Po ponad dwumiesięcznym pobycie w klasztorze w Drzewinie o. Leszek Jasiński z dniem 01 lipca br. otrzymał od O. Prowincjała konwentualność w naszym klasztorze w Sopocie (Dekret z dnia 29 czerwca 2022 roku, Nr 47/P/2022)

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do 01 sierpnia** 2022 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przesyłać na adres mailowy: kuriaocdwarszawa@gmail.com
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.

Redakcja:

o. Grzegorz Andrzej Malec

Kuria Prowincjalna Warszawskiej Prowincji
Karmelitów Bosych

ul. Raławicka 31
02-601 Warszawa

Tel.: 22 646 47 38; Tel. kom.: 601 4222 12

mail: kuriaocdwarszawa@gmail.com;
gregimalec@gmail.com

do użytku wewnętrznego Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych